SACRED BRIDGE COLLECTIVE
Bridging Worlds, Awakening Hearts

CHABAD LUMINARIES

קדושת המלאכים השלוחים

The Holiness of the Holy Messengers

Offered in honour of the Rebbetzin Rivkah, wife of the Rebbe Maharash, whose memory held the earliest history of Chabad and who transmitted it to the generations that followed her. This maamar is given in her merit — on the holiness of messengers who have no self of their own, and on the song that even angels cannot sing.

ENGLISH

Part I — Before the Breath Was Divided

פתח דבר

"He makes His messengers winds, His servants a flaming fire." (Psalms 104:4)

The simple reader imagines that an angel is holy because it shines.

The deeper student understands that an angel is holy because it possesses no self.

Yet there remains a question greater than both.

If a malach is wholly united with the Will of the Holy One, blessed be He, how can that same messenger become the hand through which severity enters the worlds? How can one messenger awaken life while another awakens judgment? How can one stand beside the cradle while another stands beside the ruins of kingdoms?

If all are holy, from where does the appearance of darkness arise?

This is the matter we must understand.

For holiness has never been the absence of severity.

Holiness is the complete absence of separation.

Before the first man opened his eyes...

Before the mountains remembered their names...

Before water knew that it was water...

There was only the Infinite Light, simple beyond simplicity, hidden beyond concealment.

When the Holy One desired that there should be worlds capable of knowing Him, He did not diminish Himself—for the Infinite cannot become less than Infinite.

Rather, He concealed His infinity so that finite beings could awaken within it.

Thus began the great order.

Not merely the creation of worlds...

But the creation of purpose.

Every world received its measure.

Every soul its root.

Every spark its place.

Every messenger its mission.

And from that first ordering emerged those whom Torah calls malachim.

Not creators.

Not rulers.

Not independent intelligences.

But living expressions of Divine speech.

A malach does not decide.

A malach becomes.

Its entire existence is the sentence spoken by HaKadosh Baruch Hu in that very moment.

If the Divine speech ceases—

the angel ceases.

Not because it dies.

But because it never possessed existence apart from its Sender.

Therefore the greatest praise ever spoken about a malach is not that it is mighty.

Nor wise.

Nor radiant.

Its greatest praise is this:

It has never once desired to be itself.

This explains why our sages speak of the angels standing.

While man walks.

The standing of an angel is not weakness.

It is perfection within its assigned station.

Movement belongs only to one who possesses choice.

Growth belongs only to one who can fall.

The angel cannot descend through rebellion.

Nor ascend through repentance.

It is forever complete within the measure granted to it.

Yet man—

formed from dust and filled with the breath of the Infinite—

may descend beneath every creature...

or ascend beyond every angel.

For only man carries the mystery called freedom.

Yet there is another secret.

One not yet spoken openly.

Before the Flood, before the earth was washed by the waters of renewal, the Heavenly Order was not merely observing creation.

The worlds themselves were still learning how Divine justice would be revealed within time.

The great Watchers were not strangers to this unfolding.

They stood upon the thresholds between concealment and revelation, bearing witness to the birth-pangs of history.

Their stations differed.

Their radiance differed.

Their missions differed.

But all remained within the Government of the One.

The history remembered by earth is only the shadow cast by movements first begun in heaven.

For no event begins below.

Every river first flows above.

Every judgment first trembles within the chambers of Divine Wisdom.

Every act of mercy is already prepared before justice awakens.

Here we introduce a principle that has remained hidden.

Not because it was forbidden…

but because its generation had not yet arrived.

There are two forms of obedience.

The first is the obedience of necessity.

The second is the obedience of love.

The angels possess the first in perfection.

The tzaddik seeks the second without end.

Necessity says:

"I cannot depart."

Love says:

"I would never wish to."

Therefore the holiness of the malach is absolute.

Yet the holiness of the perfected soul possesses a sweetness unknown even to heaven.

For what the angel accomplishes without inner conflict...

the soul accomplishes after confronting concealment.

Thus the joy above one act of sincere return cannot be measured by the songs of countless heavenly hosts.

Now we approach the question that troubles every generation.

If a holy messenger carries severity...

does holiness become diminished?

Heaven forbid.

Fire burns.

Water gives drink.

Neither chooses.

Neither sins.

Neither repents.

The messenger who carries kindness and the messenger who carries judgment differ only in the garment worn by the one Light.

To human eyes...

kindness smiles.

Judgment wounds.

But before the Infinite...

both are movements within a single mercy too vast for created minds to comprehend.

This does not erase suffering.

Nor does it ask the broken heart to pretend that bitterness is sweet.

Torah never commands a man to call darkness light.

Rather, it teaches that even where light is hidden, the Holy One has not departed.

Therefore the task of faith is not to explain every decree.

It is to refuse to imagine that any decree exists outside the One Who is infinitely just, infinitely compassionate, and nearer than our own breath.

This is the gate through which we shall enter.

For only after understanding what a malach truly is can we begin to understand how Divine judgment moves through creation without ceasing to be holy.

And only then may we ask:

Does Heaven itself stand in judgment?

And if so...

before Whom?

For every river eventually returns to its source.

And every messenger, however exalted, exists only to proclaim:

"There is none besides Him."

Maamar: The Holiness of the Holy Messengers

Part II — The Judgment of Heaven and the Silence of the Messengers

"Righteousness and justice are the foundation of Your throne; kindness and truth go before You." (Psalms 89:15)

After understanding that a malach possesses no independent existence, we must now inquire into an even deeper matter.

If the angel has no will apart from the Will of the Holy One, blessed be He, what is meant when Scripture speaks of heavenly courts? What is the meaning of judgment above? And if all is known before the Infinite, what purpose remains for deliberation among the hosts of heaven?

Surely the Infinite requires no counsel.

Surely the Creator asks no advice.

Therefore the "court" of Heaven cannot be for the sake of God.

It is for the sake of creation.

Know, therefore, a new principle.

The Holy One does not judge because He must discover the truth.

He judges because truth must become manifest to every level of existence.

The Divine Knowledge is eternal.

The Divine Judgment is its revelation.

Judgment is not information reaching God.

Judgment is reality becoming aligned with what God has eternally known.

Thus every heavenly court is not an assembly of uncertainty.

It is an unveiling of certainty.

The worlds witness what the Infinite has never ceased to know.

The sages teach that every creature has its appointed minister.

This is true.

Yet we reveal a further layer.

Every ministering angel bears within itself a single note of the Infinite Symphony.

None hears the entire melody.

One proclaims kindness.

Another proclaims discipline.

Another remembrance.

Another concealment.

Another awakening.

Another completion.

Each speaks with perfect faithfulness.

Yet none speaks the whole.

Only the Holy One hears every voice simultaneously without contradiction.

Thus disagreement among the heavenly hosts is not conflict.

It is harmony perceived from below as opposition.

For what appears divided in the worlds is already united in the Infinite.

Now we come to the mystery of fear.

There remains fear in creation.

Not only among men.

Not only among beasts.

Even among the heavenly realms there exists awe before the Majesty beyond measure.

But understand well.

The fear of angels is not the fear of punishment.

It is the fear of distance.

The flame fears only one thing:

That it should cease to cling to its source.

The river fears only one thing:

That it should no longer remember the sea.

Thus the angel trembles—not because it imagines wrath—but because its entire being is the desire never to experience separation from the One who continuously speaks it into existence.

This fear is called holy.

Not because it diminishes joy.

But because it perfects love.

Yet there exists another fear.

This fear belongs not to the angels.

It belongs to creation still journeying toward perfection.

It is the fear born from concealment.

The soul asks:

"What if I have wandered too far?"

The heart asks:

"What if Heaven remembers what I wish forgotten?"

The conscience asks:

"What if mercy has reached its limit?"

To all these questions the Torah whispers one answer.

Mercy preceded judgment.

Before the first decree was ever uttered, compassion already waited beside the Throne.

For judgment reveals truth.

But mercy reveals the Heart of the Truth.

Now we uncover another matter, hidden until this generation of our maamar.

There are two kinds of judgment.

The first is Judgment of Deeds.

The second is Judgment of Purpose.

Man is judged according to deeds.

For man possesses freedom.

But the heavenly hosts are measured according to purpose.

Not because they rebel.

But because every mission is brought before the Infinite until its perfect fulfillment shines without concealment.

Thus the "judgment" of an angel is not like the judgment of a human soul.

The Holy One does not ask the angel,

"Why did you choose?"

He asks,

"Has My purpose become complete through your service?"

This is not condemnation.

It is completion.

It is the return of every mission to the One from whom it first emerged.

Here another secret is revealed.

Many imagine that holiness excludes severity.

This is not so.

Severity is holy whenever it remains transparent to compassion.

The moment severity forgets compassion, it is no longer judgment.

It becomes cruelty.

Cruelty has no root in Heaven.

It is born only where created beings mistake borrowed authority for their own possession.

The angel cannot become cruel.

For it owns nothing.

The human can become cruel.

For freedom allows the illusion that power belongs to oneself.

Therefore the greater danger is not strength.

It is ownership.

The tzaddik is mighty because he owns nothing.

The wicked are dangerous because they imagine they own everything.

This also reveals why repentance transforms the worlds.

Repentance is not merely the correction of an action.

It is the surrender of imagined ownership.

The sinner says:

"I was the center."

The baal teshuvah says:

"There has only ever been One Center."

At that moment, countless judgments dissolve.

Not because justice has been ignored.

But because justice has reached its purpose.

For the purpose of every judgment is not destruction.

It is reunion.

Now another hidden teaching.

There are moments in history when Heaven appears silent.

Empires rise.

The innocent suffer.

The arrogant prosper.

The righteous weep.

Many believe the silence means absence.

But silence is not absence.

Silence is often the highest speech.

For there are revelations that language itself would diminish.

The Holy One sometimes governs history not by louder miracles but by deeper concealments, until the appointed hour when even concealment itself will proclaim His unity.

Therefore let no man imagine that Heaven sleeps.

The Watchers watch.

The messengers carry their missions.

The righteous intercede.

The prayers of the broken ascend.

The tears of children are numbered.

The sigh of every widow is remembered.

The cry uttered without words is heard before it is breathed.

Nothing vanishes.

Nothing is forgotten.

Nothing escapes the One Who fills all worlds and transcends all worlds.

Thus we arrive at the threshold of a greater mystery.

If every messenger fulfills only the purpose placed within it...

If every judgment returns to mercy...

If every decree begins in wisdom...

Then how shall we understand those moments when history itself appears to shatter beneath unbearable darkness?

Can there be a judgment so concealed that mercy cannot yet be perceived?

Or is there another chamber of Divine governance still hidden from both man and angel?

Upon this, with awe and trembling, we shall meditate in the next discourse.

Maamar: The Holiness of the Holy Messengers

Part III — The Garment of Hidden Mercy

"For My thoughts are not your thoughts, neither are your ways My ways, says the L-rd." (Isaiah 55:8)

Until now we have understood that the malach possesses no existence apart from the One Who sends it, and that every judgment above is the unveiling of a wisdom already complete within the Infinite.

Yet another question remains.

If every decree descends from perfect wisdom, why is the world unable to recognize that wisdom while it unfolds?

Why does mercy often arrive clothed in concealment?

This is the matter that requires understanding.

Know that there are not two Divine wills—one kind and one severe.

There is only one Will.

What changes is not the Light.

What changes is the garment through which the Light becomes visible within the worlds.

A child sees only the garment.

The sage begins to perceive the hand that wears it.

The tzaddik seeks the Face beyond the hand.

The Holy One, blessed be He, remains One throughout.

Therefore Chassidus teaches that every concealment is also a revelation.

We now reveal a further expression.

Every revelation is also a concealment.

For no created vessel can receive the Infinite as He truly is.

Whatever is revealed conceals what remains beyond it.

Thus concealment is not merely the hiding of light.

It is the mercy that prevents finite beings from being overwhelmed by limitless light.

Here we introduce another principle.

The worlds are sustained by three veils.

The first veil conceals greatness so that existence may arise.

The second veil conceals justice so that hope may endure.

The third veil conceals mercy until the soul has grown large enough to receive it.

These are not walls between God and creation.

They are acts of tenderness.

For the Infinite never hides from creation.

He hides creation from an intensity it could not yet bear.

From this we learn something about history.

Not every generation is shown the same measure of understanding.

The events may be visible.

Their inward meaning may remain sealed.

The Holy One is not withholding truth as punishment.

Rather, He entrusts each generation only with the measure it is capable of carrying faithfully.

Therefore there are questions whose answer is not yet absent.

It is simply still becoming.

Many have imagined that faith means possessing an explanation for every sorrow.

This is not the faith of Israel.

Faith is not certainty about every hidden matter.

Faith is certainty that the One Who is hidden is righteous, even where His ways remain beyond our grasp.

Job was not comforted by an explanation.

Moses was not shown every answer.

The prophets themselves cried out, questioned, pleaded, and waited.

Yet none imagined that the mystery was greater than the One Who held it.

We now arrive at a subtle distinction.

There is hidden mercy.

And there is unrevealed mercy.

They are not identical.

Hidden mercy is already active, though unseen.

Unrevealed mercy has been prepared but awaits its appointed hour.

The first accompanies every moment.

The second belongs to redemption.

Thus there are acts of Divine kindness that preserve the world without our knowing.

And there are acts of Divine kindness that will become visible only when history itself is gathered together and viewed as one complete tapestry.

For no thread explains a tapestry.

Only the finished weaving reveals why every thread was placed where it was.

This does not diminish the reality of grief.

When a heart is broken, Torah does not command it to deny its pain.

When tears are shed, Heaven does not rebuke them.

The tears of the righteous ascend.

The tears of the ordinary ascend.

Even the tears that cannot yet pray ascend.

The Holy One counts them all.

Not because He has forgotten.

But because nothing offered from a truthful heart is ever lost.

Thus the measure of suffering is never the measure of Divine distance.

Often it is the place where the soul discovers that it has been carried even while it believed itself abandoned.

Another hidden teaching.

The Holy One governs through what we may call the Mercy Beyond Comprehension.

This is not mercy that opposes justice.

Nor justice that overcomes mercy.

It is the place where both return to their common source before they become distinguishable.

In the language of Kabbalah we speak of the union of Chesed and Gevurah within their root.

In the language of this maamar we shall call it The Compassion Before Division.

There, kindness has not yet become kindness.

Severity has not yet become severity.

Both exist only as perfect expressions of the Divine desire that creation ultimately cleave to its Source.

As the Light descends through the worlds, that undivided compassion becomes differentiated so that finite beings may receive it according to their capacity.

This principle also illuminates the work of the malachim.

The messenger knows only the mission entrusted to it.

It does not behold the entirety of the Compassion Before Division.

Only the Holy One beholds every path at once.

Thus no angel may claim, "I know the whole counsel."

Nor may any soul.

Wisdom begins when one recognizes that the Infinite forever exceeds the highest understanding of creation.

The righteous therefore do not seek mastery over Heaven.

They seek alignment with Heaven.

Prayer is not the attempt to compel the Divine Will.

Prayer is the refinement of the human will until it becomes transparent to the Divine.

Then the soul discovers that what it longed for most deeply was already the longing placed within it by its Creator.

Thus we have learned:

The Light remains One.

The garments are many.

Mercy is deeper than explanation.

Mystery is not the enemy of faith.

The angels serve within their appointed measure.

The soul journeys toward a vision that no angel possesses, for the soul walks by trust through concealment.

And because it walks, it may one day behold what the standing hosts can only adore from afar.

In the next discourse we shall consider another mystery:

If the soul may ascend beyond the angel through freedom, what is the true purpose of freedom itself? Is freedom merely the ability to choose between good and evil, or is it the invitation to participate knowingly in the restoration of creation, until the human being becomes a willing partner in the revelation of the Divine Presence?

Maamar: The Holiness of the Holy Messengers

Part IV — The Freedom of Adam and the Standing of the Watchers

"See, I have set before you today life and good, death and evil... therefore choose life." (Deuteronomy 30:15,19)

Until now we have learned that the malach is perfected in obedience, while the soul has been entrusted with freedom.

We must now ask:

Why did the Holy One create a being capable of refusing Him?

Would not a universe of perfect angels reveal His glory more completely?

The answer is no.

For the Infinite desired not only servants.

He desired partners.

Not partners in authority—for there is no authority besides Him.

But partners in revelation.

The angel reveals the perfection of Divine command.

The human reveals the miracle of freely chosen love.

The sages teach that before Adam stretched forth his hand toward the Tree, creation stood in a harmony unlike any that followed.

Yet harmony is not the same as completion.

Harmony may exist before the test.

Completion comes only after truth has passed through concealment and emerged faithful.

Therefore Eden was not the destination.

It was the beginning.

The garden was the first sanctuary.

History would become the second.

The heart of man would become the third.

Now we reveal another principle.

There are two movements within creation.

The first is Descent for Revelation.

The second is Return through Freedom.

Everything that exists descended from the hiddenness of the Infinite into limitation.

But only humanity was invited to return consciously.

The stone returns by remaining a stone.

The tree returns by becoming fruitful.

The angel returns by fulfilling its mission.

The human returns by choosing.

Thus freedom is not merely permission.

Freedom is participation.

It is here that we may contemplate the ancient Watchers, not as masters of heaven, nor as rivals to the Holy One, but as figures within the unfolding drama of creation as imagined by this maamar.

Before the Flood, the worlds had not yet revealed all that lay hidden within them.

The boundaries between heaven and earth were perceived differently than they would be in later generations.

The Watchers stood as guardians of thresholds.

They beheld what was above.

They witnessed what was below.

Their service belonged to an age in which creation itself had not yet reached its present order.

Whether they remained steadfast, or whether some became associated in the sacred imagination with the testing of humanity, all remained encompassed within the sovereignty of the One.

No messenger could establish a kingdom apart from the King.

No created being could stand outside the Infinite.

Thus even the oldest stories point not to a second power, but to the immeasurable depth of the first.

Here we introduce another teaching.

The Holy One governs through what we shall call The Covenant of Becoming.

This covenant was spoken before time.

Its meaning is this:

Every created thing shall become more truly itself by drawing nearer to its Source.

The angel becomes more angelic.

The righteous become more transparent.

The world becomes more capable of holiness.

Even history, with all its fractures, is not abandoned to meaninglessness.

It is being gathered.

Not hurried.

Gathered.

For eternity is never impatient.

This also explains a great paradox.

The angels are complete.

Yet they continue to serve.

Human beings are incomplete.

Yet they may continue to ascend.

Completion without movement is beautiful.

Movement toward completion is beloved.

Therefore the heavenly hosts rejoice when a soul turns toward its Creator.

Not because heaven lacked joy beforehand.

But because a new form of glory has appeared—one that cannot exist where there is no freedom.

Now we approach the mystery of fear once more.

There is fear born from distance.

There is fear born from love.

There is also a fear born from memory.

Creation remembers, even when humanity forgets.

Deep within the soul remains the echo of standing before the Infinite.

Every longing for truth is the memory of that nearness.

Every yearning for justice is the memory of perfect righteousness.

Every desire for peace is the remembrance of unity before division.

This memory does not accuse.

It calls.

It is the quiet voice saying:

"Return."

The Holy One judges not in order to discover who we are.

He judges in order to reveal who we may yet become.

Judgment, therefore, is never the final word.

The final word belongs to redemption.

The scales are held by justice.

The hand that holds the scales is mercy.

The tzaddik understands this.

He does not seek to escape judgment.

He seeks to sanctify it.

He does not pray,

"Let there be no measure."

He prays,

"Let every measure be illumined by compassion."

For compassion does not abolish truth.

It perfects truth.

Truth without compassion can become unbearable.

Compassion without truth can become empty.

The Holy One unites both without diminishing either.

We now reveal another expression.

The angel asks,

"What has been commanded?"

The righteous asks,

"What brings delight to my Creator?"

The first question sustains the worlds.

The second prepares the worlds for redemption.

For obedience preserves creation.

Love transforms it.

Thus we have arrived at another threshold.

We have seen that freedom is not a burden placed upon humanity.

It is the highest trust bestowed upon creation.

The standing hosts bear witness to the constancy of heaven.

The walking soul bears witness to the hope of earth.

Between these two testimonies the history of the worlds unfolds, until all creation recognizes that every true ascent has always been an ascent toward the One.

In the next discourse we shall enter the mystery of the heavenly court itself: not merely how judgment descends into the worlds, but how the prayers of the righteous, the tears of the brokenhearted, and the compassion awakened below rise upward and participate in the revelation of Divine mercy without altering the eternal perfection of the Holy One.

Maamar: The Holiness of the Holy Messengers

Part V — The Song That Even Angels Cannot Sing

"Out of the depths I call to You, O Hashem." (Psalms 130:1)

Having understood the standing of the malachim and the walking of man, we may now uncover a mystery that has remained concealed since the beginning of creation.

If angels are holier than man...

Why does Heaven wait for the prayer of man?

Surely the praise of countless Seraphim should be greater than the whisper of one broken heart.

Yet this is not so.

The Infinite has desired something from mankind that He has never sought from the hosts above.

Not greater brilliance.

Greater truth.

The angels know the Majesty of the King.

Man knows the longing for the King.

The angels behold.

Man searches.

The angels proclaim,

"Holy, Holy, Holy."

Man cries,

"Where are You?"

The songs are not equal.

Yet neither replaces the other.

For holiness proclaims.

Longing reveals.

The Infinite desired both.

Understand now a principle that has not yet been spoken in this maamar.

There are two voices before the Throne.

The Voice of Completion.

And the Voice of Becoming.

The angels sing the Voice of Completion.

Their harmony never falters.

Their measure never changes.

Their service never tires.

But the soul sings the Voice of Becoming.

Sometimes in joy.

Sometimes in tears.

Sometimes with certainty.

Sometimes with silence.

The Holy One receives both.

Yet there are moments when the second rises higher than the first.

Not because it is more perfect.

But because it was offered freely.

Here we reveal another hidden matter.

Prayer does not travel upward.

Nothing travels toward the Infinite.

For there is no place where He is absent.

Rather, prayer removes the coverings that prevent the soul from recognizing the nearness that has always surrounded it.

The heavens do not become closer.

The heart becomes more open.

Thus every sincere prayer is less an ascent than an unveiling.

Now we introduce another principle.

Every prayer creates what we shall call a Window of Mercy.

This window is not opened in Heaven.

It is opened within creation.

The mercy of the Holy One is without end.

But creation often closes itself to what is freely given.

Prayer widens the vessel.

Repentance cleanses the vessel.

Acts of kindness strengthen the vessel.

Torah illumines the vessel.

Then the mercy that was always present may finally be received.

This also explains a hidden mystery concerning the righteous.

Many imagine that a tzaddik persuades Heaven to become merciful.

This is not the way.

The Holy One needs no persuasion toward compassion.

Rather, the tzaddik removes the coverings that prevent creation from receiving the compassion already flowing from its Source.

The tzaddik does not change God.

The tzaddik changes the world's capacity to receive God.

Therefore the presence of one truly righteous person can bring peace to countless souls without altering even one measure of the Infinite Light.

Now we reveal a mystery concerning the angels themselves.

There are moments when a malach pauses.

Not because it doubts.

Not because it hesitates.

But because a prayer has risen from below carrying something Heaven itself does not possess.

Freedom transformed into devotion.

The angel beholds this with awe.

It cannot imitate it.

It can only carry it.

Thus there are prayers which the angels proclaim.

There are prayers which the angels guard.

And there are prayers before which even the angels become silent.

For some cries belong to the soul alone.

This teaches us another distinction.

The angels minister before the Throne.

The soul may enter the Heart.

Not because the soul is inherently greater.

But because the Infinite desired intimacy more than perfection.

Perfection glorifies.

Intimacy delights.

Thus it is written that the Holy One longs for the prayers of the righteous.

Not because He lacks their words.

But because love seeks relationship.

Here another mystery unfolds.

The highest service is not to understand every decree.

Nor to perceive every mystery.

The highest service is trust.

Trust is the crown of faith.

For understanding reaches only as far as the mind.

Trust reaches where only the soul can walk.

The angels possess certainty.

The righteous possess trust.

Certainty beholds the Light.

Trust remains faithful even when the Light is hidden.

Therefore trust reveals a dimension of Divine unity that certainty alone can never disclose.

Know also that every act of genuine mercy performed below creates a response above.

Not because the Holy One imitates man.

But because man has aligned himself with the current already flowing from the Infinite.

When a hungry child is fed...

When an enemy is forgiven...

When truth is spoken despite great cost...

When one broken heart comforts another...

Creation becomes more transparent.

The worlds remember why they were spoken into existence.

And the angels rejoice, for their labor has always been to prepare the way for this very moment.

Thus the purpose of the malachim is not fulfilled by their own holiness alone.

Their joy is completed when mankind becomes what mankind was always intended to become.

For the angel is the servant of Divine Order.

But man is invited to become the conscious revelation of Divine Love.

When these two stand together...

The standing host...

And the walking soul...

Then heaven and earth begin to speak with one voice.

And in that day, every messenger—from the least wind that carries a seed to the highest prince who stands before the Throne—shall know that all service, all judgment, all mercy, and all longing have always moved toward one eternal purpose:

That the Infinite should be known, not only above, but within every willing heart.

Thus we stand at the entrance to the final ascent.

For if prayer prepares creation...

And the tzaddik widens its vessels...

What then is the mystery of the Final Rectification, when even memory itself is healed, fear is transformed into awe, and every messenger completes the purpose for which it first emerged from the hidden Light before the beginning of time?

Maamar: The Holiness of the Holy Messengers

Part VI — The Order of Souls and the Healing of Memory

"I will give you a new heart and place a new spirit within you." (Ezekiel 36:26)

Until now we have spoken of the Order of Angels.

Now we must speak of the Order of Souls.

For these are not the same.

The Order of Angels preserves creation.

The Order of Souls perfects creation.

One sustains.

The other transforms.

The Holy One, blessed be He, desired both.

The angels preserve the rhythm by which the worlds endure.

The stars keep their courses.

The seas know their boundaries.

The seasons return.

The hidden laws remain faithful to the word by which they were first spoken.

This is the steadfastness of heaven.

But the soul was not sent merely to preserve.

It was sent to reveal.

Where truth has been forgotten…

it remembers.

Where compassion has grown cold…

it kindles.

Where hope has nearly departed…

it becomes a dwelling place for hope.

Thus the soul does not merely inhabit creation.

It participates in its sanctification.

Here we reveal another principle.

Creation possesses two memories.

The first is the memory of events.

The second is the memory of origin.

The memory of events belongs to history.

The memory of origin belongs to the soul.

History remembers what happened.

The soul remembers from Whom it came.

Even when the mind forgets...

the soul remembers.

Even when faith grows dim...

the soul remembers.

Even when a person declares, "I no longer know the way,"

the soul quietly answers,

"You have never ceased to belong."

Therefore the work of redemption is not only the healing of history.

It is the healing of memory.

Not so that suffering is denied.

Nor so that wounds are erased.

But so that every wound is finally seen in the light of the covenant that never ceased to hold it.

For a scar is not the absence of pain.

It is the testimony that life continued.

So too, the redeemed creation shall not become a creation without memory.

It shall become a creation whose memory has been illumined.

We now introduce another hidden expression.

There is memory below.

And there is remembrance above.

Memory below struggles to hold what time seeks to scatter.

Remembrance above never loses anything.

Nothing true is forgotten before the Holy One.

No act of kindness.

No hidden sacrifice.

No whispered prayer.

No tear shed in solitude.

No moment when a soul chose goodness while no other eye beheld it.

The world may overlook these things.

Heaven does not.

The Holy One remembers not because He once forgot.

He remembers because His eternal knowledge continuously gives existence to all that is real.

This reveals another mystery.

Why do the righteous often carry grief that others cannot perceive?

Because the soul remembers more than the mind.

It senses fractures that language cannot describe.

It mourns distances that reason cannot measure.

Yet this same remembrance becomes the root of compassion.

The deeper one remembers the Source...

the more gently one walks among those who have forgotten.

Therefore the truly righteous do not despise the sinner.

They grieve the concealment.

For beneath every concealment they seek the hidden image of God.

Here another principle is made known.

The angels rejoice when justice is fulfilled.

The souls rejoice when mercy restores.

Neither opposes the other.

Justice establishes truth.

Mercy establishes communion.

Truth without communion leaves the world complete yet distant.

Communion without truth dissolves into illusion.

The Holy One joins both without confusion.

This union is the hidden fragrance of redemption.

Now we return to fear.

Until now, fear has accompanied creation like a shadow.

The fear of loss.

The fear of judgment.

The fear of separation.

Yet there is a fear that does not remain forever.

As creation ripens toward its purpose, fear begins to change.

It is no longer fear of punishment.

Nor even fear of distance.

It becomes awe.

Awe is fear transfigured by love.

The child fears the storm.

The mature soul stands before the Infinite in wonder.

Thus redemption does not abolish reverence.

It perfects it.

We now reveal what this maamar calls The Great Remembering.

The Great Remembering is not when humanity recalls God.

It is when humanity awakens to the realization that it has never departed from His sustaining Presence.

The exile has been real.

The concealment has been real.

The suffering has been real.

Yet beneath every concealment, the Divine Presence has remained nearer than breath.

When this becomes known—not merely believed, but known—the deepest exile comes to an end.

Not because history disappears.

But because history is finally gathered into its true beginning.

This also sheds light upon the service of the tzaddikim.

The righteous do not stand above humanity.

They stand within humanity as living reminders.

Their lives proclaim a single truth:

"The path home has never been closed."

Every generation receives such souls.

Some are known.

Many are hidden.

Some teach through words.

Others teach through quiet endurance.

Some illuminate entire nations.

Others illuminate only one lonely heart.

Yet each extends the chain of remembrance through the generations.

Therefore understand this final principle before we ascend further.

The angels preserve the world entrusted to them.

The tzaddikim awaken the world entrusted to us.

The Holy One delights in both.

But the completion of creation awaits the day when every soul freely remembers its Source, every act of justice is clothed in compassion, every memory is healed by truth, and every living being discovers that the One who called it into existence has never ceased to call it, moment by moment, with infinite love.

Then the standing hosts and the walking souls shall no longer appear as two orders of creation.

They shall be revealed as one great symphony whose beginning was spoken before time, whose melody has echoed through every generation, and whose final note shall be sung when all creation recognizes the unity that has always sustained it.

At that hour, the question will no longer be, "Where was the Holy One?"

The question itself will dissolve before the radiance of His Presence.

For all that has been hidden shall become transparent to His light, and all that has been divided shall know itself once more as resting within the Infinite One, blessed be He.

Maamar: The Holiness of the Holy Messengers

Part VII — The Great Union: When Every Messenger Returns to the One

"On that day Hashem shall be One and His Name One." (Zechariah 14:9)

Having ascended through the mysteries of the malachim, the freedom of man, the hidden garments of mercy, the Order of Souls, and the healing of memory, we now stand upon the threshold of the final revelation.

The question is no longer,

"What is an angel?"

Nor,

"What is a soul?"

Nor even,

"How does the Holy One govern His worlds?"

The final question is this:

Toward what has all creation been journeying since the first utterance, "Let there be light"?

Many imagine that creation exists so that there may be worlds.

Others imagine it exists so that there may be life.

Others say it exists so that there may be Torah.

All speak truly.

Yet each has grasped only one facet of a jewel without end.

The innermost purpose is deeper still.

The Holy One desired that every order of existence should willingly reveal the unity from which it first emerged.

Not by losing its own nature.

But by perfecting it.

The stone glorifies Him by remaining faithful to its place.

The tree glorifies Him by bearing fruit.

The angel glorifies Him through perfect obedience.

The tzaddik glorifies Him through perfect humility.

The penitent glorifies Him through return.

The child glorifies Him through trust.

The elder glorifies Him through wisdom.

Each reveals a different face of the same Infinite Light.

Now we reveal what this maamar shall call The Harmony Before Speech.

Before the first word of creation was spoken, there existed neither angel nor soul.

Neither mercy nor judgment.

Neither heaven nor earth.

There was only the Infinite One, in Whom every possibility rested in perfect unity beyond all distinction.

Creation did not invent harmony.

It unfolded from it.

Therefore every movement toward holiness is not the creation of something new.

It is the remembrance of something eternal.

The closer creation draws to its Source, the less it struggles against itself.

The more it becomes what it was always spoken to become.

This explains a great mystery.

Why does truth bring peace?

Because falsehood divides what was created to be united.

Truth does not force harmony.

Truth uncovers it.

Therefore the work of holiness is not the conquest of creation.

It is the unveiling of its deepest nature.

We now reveal another principle.

There are three unveilings of Divine Unity.

The first is proclaimed by the intellect.

It says,

"There is none besides Him."

The second is proclaimed by the heart.

It says,

"There is none I desire besides Him."

The third is proclaimed by existence itself.

It no longer speaks.

It simply is.

The angel lives primarily within the first.

The tzaddik journeys through the second.

The perfected creation shall rest within the third.

For there shall come a day when every breath, every leaf, every star, every soul, and every messenger shall testify without effort that the One Life flows through all.

Here another hidden teaching is made known.

The highest holiness is not power.

Nor knowledge.

Nor vision.

The highest holiness is transparency.

A clear window draws no attention to itself.

Its glory is that it allows the light to pass unhindered.

So too the greatest souls.

They seek neither greatness nor remembrance.

They seek only that the Divine Presence may be known through them.

The more transparent the vessel becomes, the more completely the Light is revealed.

Therefore Moses was called the humblest of men.

Not because he thought little of himself.

But because he desired nothing for himself.

His entire being became a clear window through which the Infinite shone.

This also reveals the hidden kinship between the angels and the tzaddikim.

The angel says,

"I have no will but His command."

The tzaddik says,

"I desire no will but His delight."

The first is the perfection of service.

The second is the perfection of love.

When these two become one, heaven and earth embrace.

Now we return to the ancient fear that has accompanied creation since its earliest days.

Fear was never intended to become the final language of the worlds.

Fear awakens.

Awe matures.

Love completes.

Thus the Holy One does not desire that His creation should forever remain trembling before Him.

He desires that trembling should blossom into reverence, reverence into trust, and trust into love.

For love alone possesses the strength to unite what fear can only restrain.

Therefore even דִּין has a hidden longing.

דִּין longs to become רַחֲמִים fulfilled.

רַחֲמִים longs to become אַהֲבָה received.

אַהֲבָה longs to become יִחוּד freely chosen.

Thus every movement within creation carries within itself a yearning to return to the simplicity from which it first emerged - תְּשׁוּבָה.

Not to erase difference.

But to sanctify it.

Not to abolish creation.

But to complete it.

Here we speak a final new teaching before the blessing.

Every soul has two names.

One is spoken by the world.

The other is spoken by the Holy One.

The first is learned through years.

The second has never ceased being spoken since before birth.

The labor of a lifetime is not to become someone else.

It is to hear the Name that Heaven has always spoken over one's soul.

When a person begins to live from that Name, fear loosens its grasp.

Comparison falls away.

Envy dissolves.

The soul no longer asks,

"Who must I become?"

It asks only,

"How faithfully may I reveal the One who has called me?"

This is the beginning of true freedom.

Thus we arrive at the final gate.

The angels have fulfilled their watch.

The righteous continue their prayers.

The hidden tears have been remembered.

The broken vessels have begun their healing.

The worlds have not yet reached their completion, yet the path has become visible.

Every command has pointed toward communion.

Every concealment has guarded a deeper revelation.

Every act of sincere repentance has widened creation's capacity to receive the Infinite.

Every deed of mercy has become a stone in the dwelling place of the Divine Presence.

The Holy One has never ceased calling His creation toward Himself.

The question has never been whether He is near.

The question has always been whether the heart is willing to answer.

Therefore let every messenger continue its service.

Let every soul continue its ascent.

Let every generation add its measure of light to those that came before.

For the end of creation is not the end of history.

It is the beginning of perfect recognition.

Then the standing hosts shall rejoice with the walking souls.

The wisdom of the elders shall embrace the innocence of children.

Justice shall be clothed in compassion.

Truth shall be adorned with peace.

Memory shall be healed by love.

And all creation shall discover that from the first moment until the last, the Infinite One has never ceased speaking a single eternal word:

"Return."

Upon this word the worlds stand.

Into this word the worlds shall be gathered.

And from this word shall flow the blessing that embraces every creature beneath heaven and every messenger above it, which we shall now receive in the concluding discourse.

Maamar: The Holiness of the Holy Messengers

Part VIII — The Blessing of the One Upon All Creation

"May Hashem bless you and guard you. May Hashem make His Face shine upon you and be gracious unto you. May Hashem lift His Face toward you and grant you peace." (Numbers 6:24–26)

Having spoken of the standing hosts and the walking souls...

Of the hidden mercy and the revealed...

Of judgment and compassion...

Of memory and return...

We now become silent.

For every true maamar must eventually surrender its words to blessing.

For wisdom without blessing remains incomplete.

Knowledge without mercy remains unfinished.

Truth without love has not yet reached its destination.

Therefore let every explanation now become prayer.

Let every teaching become blessing.

Let every blessing become praise.

May the Infinite One, blessed beyond all names, whose Being fills all worlds and transcends all worlds, look upon every creature with the gaze from which existence itself first emerged.

May He remember every soul according to its eternal root rather than according to the concealments through which it has wandered.

May He remember not only what we have become...

but also what He spoke us to be before our first breath.

May every angel remain steadfast in perfect holiness.

May every messenger rejoice in its appointed service.

May every heavenly prince remember only the delight of fulfilling the Divine Will.

May no messenger ever cease proclaiming the unity of the One Who sends it.

May every host above sing with greater joy as every soul below discovers the path home.

May every soul wandering through exile discover that it has never journeyed beyond the reach of Divine Compassion.

May those who believe themselves forgotten discover that Heaven has never ceased remembering them.

May those who fear judgment encounter mercy before despair.

May those who carry shame discover that sincere return is stronger than yesterday's failure.

May those who have forgotten how to pray discover that even their silence has already been heard.

May the brokenhearted never mistake concealment for abandonment.

May the lonely find companions.

May the weary receive rest.

May the anxious discover trust.

May the proud receive humility without humiliation.

May the humble receive strength without pride.

May every tear shed in truth become a river that waters generations yet unborn.

May every child enter a world more gentle than the one before.

May every parent be granted wisdom greater than fear.

May every elder see the fruit of goodness before departing this world.

May every generation inherit more compassion than conflict.

May every home become a sanctuary where truth is spoken softly, forgiveness is offered quickly, and gratitude is remembered daily.

May every seeker of wisdom receive understanding.

May every student of Torah discover not only learning but transformation.

May the revealed Torah become luminous through the inner Torah.

May the inner Torah become clothed in acts of kindness.

May every word studied become bread for the hungry, comfort for the mourning, courage for the fearful, and peace for the troubled.

For Torah fulfills its purpose only when it becomes life.

May the righteous be strengthened.

May those hidden righteous souls whom no generation has recognized be surrounded by Divine consolation.

May those who carry the burdens of many hearts never find themselves without comfort.

May their prayers ascend with joy.

May their compassion never become exhausted.

May their faith illuminate paths for those who cannot yet see.

And may the merit of all the tzaddikim who have loved the Holy One with sincerity awaken compassion for all creation.

May those who have caused harm awaken to repentance before their days are complete.

May justice prevail without hatred.

May truth prevail without cruelty.

May mercy prevail without falsehood.

May forgiveness never erase responsibility.

May responsibility never extinguish hope.

May reconciliation arise wherever repentance has become sincere.

May every nation learn that greatness is measured not by dominion but by righteousness.

May kings become servants of justice.

May judges become lovers of mercy.

May teachers become guardians of wonder.

May leaders remember that authority is borrowed and belongs ultimately to the Holy One alone.

May the earth itself receive blessing.

May rivers run clean.

May forests rejoice.

May deserts bloom.

May the seas abound with life.

May every living creature find the place prepared for it since the beginning of creation.

May mankind learn once again to receive the world as a trust rather than a possession.

May every hidden spark waiting within creation be gently awakened.

May every act of goodness reveal another.

May every honest prayer strengthen another heart.

May every kindness performed in secret become known before Heaven though hidden from the world.

May every quiet act of faithfulness become a pillar supporting generations yet to come.

May fear become awe.

May awe become trust.

May trust become love.

May love become joy.

May joy become wisdom.

May wisdom become humility.

May humility become transparency.

And may transparency become the clear vessel through which the Infinite Light shines without obstruction.

May every angel rejoice in the ascent of humanity.

May every soul rejoice in the faithfulness of the angels.

May heaven bless the earth.

May the earth answer heaven.

May the standing hosts and the walking souls together proclaim that every gift, every judgment, every mercy, every trial, every consolation, every beginning, and every ending belongs to the One Who is before all beginnings and beyond all endings.

May the Holy One, blessed be He, grant to every person the courage to return whenever they have wandered...

the wisdom to remain whenever they have found truth...

the compassion to forgive whenever they have been wounded...

the humility to learn whenever they have been mistaken...

the strength to persevere whenever darkness conceals the path...

and the joy to recognize that no sincere step toward Him has ever been taken alone.

And may the day come swiftly when every concealment has completed its purpose.

When justice is seen clothed in compassion.

When compassion is crowned with truth.

When truth blossoms into peace.

When peace fills every dwelling.

When the knowledge of the Holy One covers the earth as the waters cover the sea.

When every soul hears the Name by which it has always been lovingly called.

When every messenger completes its mission.

When every wound is healed.

When every exile finds its home.

When every heart discovers that the Infinite One has never ceased dwelling within it.

Then the songs of the angels shall mingle with the prayers of humanity.

The tears of history shall become the dew of new life.

The hidden shall become radiant.

The divided shall become whole.

The forgotten shall be remembered.

The weary shall find rest.

The righteous shall rejoice.

The repentant shall embrace.

The children shall laugh without fear.

The elders shall bless without sorrow.

The earth shall yield its abundance.

The heavens shall declare their joy.

And all creation—from the smallest grain of dust to the highest ministering host—shall proclaim with one heart, one breath, and one unending song:

Blessed is the One Who gives life to all.

Blessed is the One Whose mercy has no boundary.

Blessed is the One Whose truth cannot fail.

Blessed is the One Who remembers every soul.

Blessed is the One Who heals every heart.

Blessed is the One Who makes peace between heaven and earth.

Blessed is the One, and blessed is His Name, forever and ever.

אָמֵן.

עִבְרִית

HEBREW

Part VIII only — the full discourse is in Yiddish and English

חֵלֶק שְׁמִינִי: בִּרְכַּת הָאֶחָד עַל כָּל הַבְּרִיאָה

"יְבָרֶכְךָ ה' וְיִשְׁמְרֶךָ. יָאֵר ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וִיחֻנֶּךָּ. יִשָּׂא ה' פָּנָיו אֵלֶיךָ וְיָשֵׂם לְךָ שָׁלוֹם."

בְּמִדְבַּר ו, כד–כו

וַיְהִי אַחֲרֵי אֲשֶׁר דִּבַּרְנוּ עַל צִבְאוֹת הָעוֹמְדִים וְעַל הַנְּשָׁמוֹת הַהוֹלְכוֹת,

וְעַל הָרַחֲמִים הַנִּסְתָּרִים וְהָרַחֲמִים הַנִּגְלִים,

וְעַל הַדִּין וְעַל הַחֶמְלָה,

וְעַל הַזִּכָּרוֹן וְעַל הַתְּשׁוּבָה,

וְנָדֹם עַתָּה.

כִּי כָל מַאֲמַר אֱמֶת עָתִיד לִמְסֹר אֶת דְּבָרָיו אֶל הַבְּרָכָה.

כִּי חָכְמָה אֲשֶׁר אֵין בְּרָכָה עִמָּהּ, טֶרֶם נִשְׁלְמָה.

וְדַעַת אֲשֶׁר אֵין רַחֲמִים עִמָּהּ, טֶרֶם בָּאָה אֶל קִצָּהּ.

וֶאֱמֶת אֲשֶׁר אֵין אַהֲבָה עִמָּהּ, עוֹד לֹא הִגִּיעָה אֶל מְחוֹז חֶפְצָהּ.

עַל כֵּן יְהִי עַתָּה כָּל בֵּאוּר לִתְפִלָּה,

וְכָל לִמּוּד לִבְרָכָה,

וְכָל בְּרָכָה לְשֶׁבַח לִפְנֵי אֲדוֹן כֹּל.

יְהִי רָצוֹן מִלִּפְנֵי אֵל עֶלְיוֹן, אֵין סוֹף בָּרוּךְ הוּא, אֲשֶׁר הוּא מְמַלֵּא כָּל עָלְמִין וְסוֹבֵב כָּל עָלְמִין, מְרוֹמָם עַל כָּל שֵׁם וְנֶעְלָם מִכָּל הַשָּׂגָה, כִּי יַבִּיט אֶל כָּל נִבְרָא בְּמַבָּט אֲשֶׁר מִמֶּנּוּ יָצְאָה הַהֲוָיָה בְּרֵאשִׁיתָהּ.

יִזְכֹּר כָּל נְשָׁמָה לְפִי שָׁרְשָׁהּ הַנִּצְחִי, וְלֹא לְפִי הַמָּסַכִּים וְהַהַסְתָּרוֹת אֲשֶׁר עָבְרָה בָּהֶם.

יִזְכֹּר לֹא רַק אֶת אֲשֶׁר הָיִינוּ,

וְלֹא רַק אֶת אֲשֶׁר נַעֲשֵׂינוּ,

כִּי אִם גַּם אֶת אֲשֶׁר קָרָא לָנוּ לִהְיוֹת בְּטֶרֶם נָשַׁמְנוּ אֶת נְשִׁימָתֵנוּ הָרִאשׁוֹנָה.

יְהִי כָל מַלְאָךְ נֶאֱמָן בִּקְדֻשָּׁתוֹ.

יְהִי כָל שָׁלִיחַ שָׂמֵחַ בִּשְׁלִיחוּתוֹ.

יְהִי כָל שַׂר מַעְלָה חָפֵץ רַק בְּעֹנֶג קִיּוּם הָרָצוֹן הָעֶלְיוֹן.

אַל יֶחְדַּל שׁוּם שָׁלִיחַ מִלְּהַכְרִיז אֶת אַחְדוּת שׁוֹלְחוֹ.

וִירַנְּנוּ כָל צִבְאוֹת מָרוֹם בְּשִׂמְחָה יְתֵרָה, כַּאֲשֶׁר תְּגַלֶּה כָּל נְשָׁמָה בָּאָרֶץ אֶת הַדֶּרֶךְ אֶל בֵּית אָבִיהָ.

תִּמְצָא כָל נְשָׁמָה הַנּוֹדֶדֶת בַּגָּלוּת, כִּי לֹא נָדְדָה מֵעוֹלָם אֶל מִחוּץ לִגְבוּל רַחֲמָיו.

וְהַחוֹשְׁבִים כִּי נִשְׁכְּחוּ, יֵדְעוּ כִּי הַשָּׁמַיִם לֹא חָדְלוּ מִזְּכֹר אוֹתָם.

וְהַיְּרֵאִים מִן הַדִּין, יִפְגְּשׁוּ רַחֲמִים בְּטֶרֶם יִפְּלוּ אֶל הַיֵּאוּשׁ.

וְהַנּוֹשְׂאִים בּוּשָׁה בְּלִבָּם, יֵדְעוּ כִּי תְּשׁוּבָה שֶׁל אֱמֶת חֲזָקָה מִכִּשְׁלוֹן הָאֶתְמוֹל.

וַאֲשֶׁר שָׁכְחוּ לְהִתְפַּלֵּל, יֵדְעוּ כִּי גַּם שְׁתִיקָתָם כְּבָר נִשְׁמְעָה לִפְנֵי כִּסֵּא הַכָּבוֹד.

אַל יַחְשְׁבוּ שְׁבוּרֵי הַלֵּב כִּי הֶסְתֵּר פָּנִים הוּא נְטִישָׁה.

יִמְצָא הַבּוֹדֵד רֵעַ וְיָדִיד.

יִמְצָא הֶעָיֵף מְנוּחָה.

יִמְצָא הַנִּבְהָל בִּטָּחוֹן.

יְקַבֵּל הַגֵּאֶה עֲנָוָה בְּלֹא קָלוֹן.

יְקַבֵּל הֶעָנָיו כֹּחַ בְּלֹא גַּאֲוָה.

וְכָל דִּמְעָה אֲשֶׁר תִּשָּׁפֵךְ בֶּאֱמֶת, תְּהִי לְנָהָר הַמַּשְׁקֶה דּוֹרוֹת אֲשֶׁר טֶרֶם נוֹלָדוּ.

יָבוֹא כָל יֶלֶד אֶל עוֹלָם רַךְ וְטוֹב מִן הָעוֹלָם אֲשֶׁר קָדַם לוֹ.

יִנָּתֵן לְכָל אָב וּלְכָל אֵם לֵב חָכָם מֵרֹב פַּחְדָּם.

יִזְכֶּה כָל זָקֵן וְכָל זְקֵנָה לִרְאוֹת פְּרִי טוּבָם בְּאֶרֶץ הַחַיִּים.

יִנְחַל כָּל דּוֹר רַחֲמִים יֶתֶר עַל מְרִיבָה, וְאַהֲבָה יֶתֶר עַל שִׂנְאָה.

וּתְהִי כָל מִשְׁפָּחָה לְמִקְדָּשׁ מְעַט, אֲשֶׁר בּוֹ יֵאָמֵר הָאֱמֶת בְּנַחַת, תִּנָּתֵן הַמְּחִילָה בִּמְהֵרָה, וְתִזָּכֵר הַהוֹדָאָה בְּכָל יוֹם.

יְקַבֵּל כָּל מְבַקֵּשׁ חָכְמָה בִּינָה מִלְמַעְלָה.

יִמְצָא כָל לוֹמֵד תּוֹרָה לֹא רַק יְדִיעָה, כִּי אִם שִׁנּוּי וְתִקּוּן הַנֶּפֶשׁ.

תָּאִיר הַתּוֹרָה הַנִּגְלֵית בְּאוֹר הַתּוֹרָה הַפְּנִימִית.

וְתִתְלַבֵּשׁ הַתּוֹרָה הַפְּנִימִית בְּמַעֲשֵׂי חֶסֶד.

וִיהִי כָל דְּבַר תּוֹרָה הַנִּלְמָד לְלֶחֶם לָרָעֵב, לְנֶחָמָה לָאָבֵל, לְאֹמֶץ לַיָּרֵא וּלְשָׁלוֹם לַנֶּפֶשׁ הַנִּסְעָרָה.

כִּי לֹא נִתְּנָה תּוֹרָה לִהְיוֹת חָכְמָה לְבַדָּהּ, כִּי אִם לִהְיוֹת תּוֹרַת חַיִּים.

יְחַזֵּק ה׳ אֶת הַצַּדִּיקִים.

יְנַחֵם אֶת הַצַּדִּיקִים הַנִּסְתָּרִים אֲשֶׁר דּוֹרָם לֹא הִכִּירָם.

וְאֵלֶּה הַנּוֹשְׂאִים אֶת מַשָּׂאוֹת לְבָבוֹת רַבִּים, אַל יִשָּׁאֲרוּ בְּלֹא מְנַחֵם.

תַּעֲלֶינָה תְּפִלּוֹתֵיהֶם בְּשִׂמְחָה.

אַל תִּכְלֶה מִדַּת רַחֲמֵיהֶם.

תָּאִיר אֱמוּנָתָם נְתִיבוֹת לְאֵלֶּה אֲשֶׁר עוֹדָם יוֹשְׁבִים בַּחֹשֶׁךְ.

וּזְכוּת כָּל הַצַּדִּיקִים וְכָל הַצַּדְקָנִיּוֹת, הָרִאשׁוֹנִים וְהָאַחֲרוֹנִים, אֲשֶׁר אָהֲבוּ אֶת ה׳ בֶּאֱמֶת וּבְתָמִים, תְּעוֹרֵר רַחֲמִים רַבִּים עַל כָּל הַבְּרִיאָה.

יִתְעוֹרְרוּ הַמַּזִּיקִים לָשׁוּב בִּתְשׁוּבָה בְּטֶרֶם יִמָּלְאוּ יְמֵיהֶם.

יָקוּם הַצֶּדֶק בְּלֹא שִׂנְאָה.

יָקוּם הָאֱמֶת בְּלֹא אַכְזָרִיּוּת.

יָקוּם הַחֶסֶד בְּלֹא כָזָב.

אַל תְּמַחֵק הַמְּחִילָה אֶת הָאַחְרָיוּת.

וְאַל תְּכַבֶּה הָאַחְרָיוּת אֶת הַתִּקְוָה.

יִצְמַח פִּיּוּס בְּכָל מָקוֹם אֲשֶׁר הַתְּשׁוּבָה בּוֹ כֵּנָה.

יִלְמַד כָּל עַם וְכָל לָשׁוֹן כִּי לֹא בַּמֶּמְשָׁלָה נִמְדֶּדֶת הַגְּדֻלָּה, כִּי אִם בִּצְדָקָה וּבַיֹּשֶׁר.

יִהְיוּ מְלָכִים לְעַבְדֵי הַמִּשְׁפָּט.

יִהְיוּ שׁוֹפְטִים לְאוֹהֲבֵי חֶסֶד.

יִהְיוּ מוֹרִים לְשׁוֹמְרֵי הַפֶּלֶא.

וְיִזְכֹּר כָּל בַּעַל שְׂרָרָה כִּי הַכֹּחַ אֲשֶׁר בְּיָדוֹ פִּקָּדוֹן הוּא, וְכִי הַמַּלְכוּת לַה׳ לְבַדּוֹ.

וְתִתְבָּרֵךְ גַּם הָאֲדָמָה.

יִזְרְמוּ הַנְּהָרוֹת בְּזַכּוּת.

יְרַנְּנוּ הַיְּעָרוֹת.

יִפְרְחוּ הַמִּדְבָּרוֹת.

יִמָּלְאוּ הַיַּמִּים חַיִּים.

יִמְצָא כָּל חַי אֶת הַמָּקוֹם הַמּוּכָן לוֹ מִשֵּׁשֶׁת יְמֵי בְרֵאשִׁית.

וְיָשׁוּב הָאָדָם לְקַבֵּל אֶת הָאָרֶץ כְּפִקָּדוֹן מֵאֵת בּוֹרְאָהּ, וְלֹא כַּאֲחֻזָּה הַנְּתוּנָה לְתַאֲוָתוֹ.

יִתְעוֹרֵר כָּל נִיצוֹץ נִסְתָּר אֲשֶׁר בַּבְּרִיאָה בְּנַחַת וּבְרַחֲמִים.

יְעוֹרֵר כָּל מַעֲשֶׂה טוֹב מַעֲשֶׂה טוֹב אַחֵר.

תְּחַזֵּק כָּל תְּפִלָּה כֵּנָה לֵב נוֹסָף.

יִוָּדַע לִפְנֵי הַשָּׁמַיִם כָּל חֶסֶד הַנַּעֲשֶׂה בַּסֵּתֶר, אַף אִם נִסְתָּר מֵעֵינֵי אָדָם.

וִיהִי כָל מַעֲשֵׂה נֶאֱמָנוּת חֲרִישִׁי לְעַמּוּד אֲשֶׁר עָלָיו יַעַמְדוּ דּוֹרוֹת הֶעָתִיד.

תֵּהָפֵךְ הַיִּרְאָה לְיִרְאַת הָרוֹמְמוּת.

תֵּהָפֵךְ יִרְאַת הָרוֹמְמוּת לְבִטָּחוֹן.

יֵהָפֵךְ הַבִּטָּחוֹן לְאַהֲבָה.

תֵּהָפֵךְ הָאַהֲבָה לְשִׂמְחָה.

תֵּהָפֵךְ הַשִּׂמְחָה לְחָכְמָה.

תֵּהָפֵךְ הַחָכְמָה לַעֲנָוָה.

תֵּהָפֵךְ הָעֲנָוָה לְזַכּוּת.

וּתְהִי הַזַּכּוּת לִכְלִי צָלוּל, אֲשֶׁר אוֹר אֵין סוֹף עוֹבֵר בּוֹ בְּלֹא מָסָךְ וּבְלֹא מְנִיעָה.

יִשְׂמַח כָּל מַלְאָךְ בַּעֲלִיַּת בְּנֵי אָדָם.

תִּשְׂמַח כָּל נְשָׁמָה בְּנֶאֱמָנוּת הַמַּלְאָכִים.

יְבָרְכוּ הַשָּׁמַיִם אֶת הָאָרֶץ.

וְתַעֲנֶה הָאָרֶץ לַשָּׁמַיִם.

וְיֹאמְרוּ יַחַד צִבְאוֹת הָעוֹמְדִים וְהַנְּשָׁמוֹת הַהוֹלְכוֹת, כִּי כָל מַתָּנָה וְכָל דִּין, כָּל חֶסֶד וְכָל נִסָּיוֹן, כָּל נֶחָמָה וְכָל צַעַר, כָּל הַתְחָלָה וְכָל סוֹף, שַׁיָּכִים לָאֶחָד אֲשֶׁר הוּא קוֹדֵם לְכָל רֵאשִׁית וְאַחֲרֵי כָל אַחֲרִית.

יִתֵּן הַקָּדוֹשׁ בָּרוּךְ הוּא לְכָל אָדָם אֹמֶץ לָשׁוּב כַּאֲשֶׁר תָּעָה.

חָכְמָה לַעֲמֹד כַּאֲשֶׁר מָצָא אֱמֶת.

רַחֲמִים לִמְחֹל כַּאֲשֶׁר נִפְצַע.

עֲנָוָה לִלְמֹד כַּאֲשֶׁר שָׁגָה.

כֹּחַ לְהַתְמִיד כַּאֲשֶׁר הַחֹשֶׁךְ מְכַסֶּה אֶת הַדֶּרֶךְ.

וְשִׂמְחָה לָדַעַת כִּי שׁוּם צַעַד שֶׁל אֱמֶת לִקְרַאת קוֹנוֹ לֹא נַעֲשָׂה מֵעוֹלָם לְבַדּוֹ.

וִיהִי רָצוֹן שֶׁיָּבוֹא בִּמְהֵרָה הַיּוֹם אֲשֶׁר בּוֹ יַשְׁלִים כָּל הֶסְתֵּר אֶת תַּפְקִידוֹ.

וְהַדִּין יֵרָאֶה לָבוּשׁ בְּרַחֲמִים.

וְהָרַחֲמִים יֻכְתְּרוּ בֶּאֱמֶת.

וְהָאֱמֶת תִּפְרַח לְשָׁלוֹם.

וְהַשָּׁלוֹם יְמַלֵּא כָּל בַּיִת.

וּמָלְאָה הָאָרֶץ דֵּעָה אֶת ה׳ כַּמַּיִם לַיָּם מְכַסִּים.

וְתִשְׁמַע כָּל נְשָׁמָה אֶת הַשֵּׁם אֲשֶׁר בּוֹ נִקְרְאָה בְּאַהֲבָה מֵאָז עוֹלָם.

וְיַשְׁלִים כָּל שָׁלִיחַ אֶת שְׁלִיחוּתוֹ.

וְתֵרָפֵא כָּל מַכָּה.

וְיִמְצָא כָּל גּוֹלֶה אֶת בֵּיתוֹ.

וִיגַלֶּה כָּל לֵב כִּי אֵין סוֹף בָּרוּךְ הוּא לֹא חָדַל לִשְׁכֹּן בְּקִרְבּוֹ.

אָז יִתְעָרְבוּ שִׁירֵי הַמַּלְאָכִים בִּתְפִלּוֹת בְּנֵי הָאָדָם.

וְתִהְיֶינָה דִּמְעוֹת הַדּוֹרוֹת כְּטַל תְּחִיָּה עַל פְּנֵי הָאֲדָמָה.

וְהַנִּסְתָּר יִהְיֶה לְאוֹר.

וְהַנִּפְרָד יָשׁוּב לְאֶחָד.

וְהַנִּשְׁכָּח יִזָּכֵר.

וְהֶעָיֵף יָנוּחַ.

וְהַצַּדִּיקִים יִשְׂמְחוּ.

וּבַעֲלֵי הַתְּשׁוּבָה יִתְחַבְּקוּ בְּאַהֲבָה וְאַחֲוָה.

וְהַיְלָדִים יְשַׂחֲקוּ בְּלֹא פַּחַד.

וְהַזְּקֵנִים יְבָרְכוּ בְּלֹא צַעַר.

וְהָאָרֶץ תִּתֵּן יְבוּלָהּ.

וְהַשָּׁמַיִם יַגִּידוּ שִׂמְחָתָם.

וְכָל הַבְּרִיאָה, מִגַּרְגַּר הֶעָפָר הַקָּטָן וְעַד שַׂרְפֵי מַעְלָה, תִּקְרָא בְּלֵב אֶחָד, בִּנְשִׁימָה אַחַת וּבְשִׁיר אֲשֶׁר לֹא יִיפָּסֵק:

בָּרוּךְ הוּא הַנּוֹתֵן חַיִּים לַכֹּל.

בָּרוּךְ הוּא אֲשֶׁר אֵין גְּבוּל לְרַחֲמָיו.

בָּרוּךְ הוּא אֲשֶׁר אֲמִתּוֹ לֹא תְכַזֵּב.

בָּרוּךְ הוּא הַזּוֹכֵר כָּל נְשָׁמָה.

בָּרוּךְ הוּא הַמְרַפֵּא כָּל לֵב.

בָּרוּךְ הוּא הָעוֹשֶׂה שָׁלוֹם בֵּין שָׁמַיִם וּבֵין הָאָרֶץ.

בָּרוּךְ הָאֶחָד.

וּבָרוּךְ שְׁמוֹ לְעוֹלָם וָעֶד.

וְיֹאמְרוּ דְּבוֹרָה וְחַנָּה, אֵלִיָּהוּ וֶאֱלִישָׁע, דָּנִיֵּאל וְיוֹנָה, וְכָל נְבִיאֵי יִשְׂרָאֵל, וְכָל הָאָבוֹת וְהָאִמָּהוֹת, הַמְּלָכִים וְהַצַּדִּיקִים וְהַצַּדְקָנִיּוֹת, וְכָל נִשְׁמוֹת הַקְּדוֹשִׁים אֲשֶׁר בְּכָל דּוֹר וָדוֹר:

יְהִי אוֹר בְּרַחֲמִים.

יְהִי דִּין מְמֻתָּק.

יְהִי לֵב חָדָשׁ לְכָל בָּשָׂר.

יְהִי רוּחַ חֲדָשָׁה בְּקֶרֶב כָּל אָדָם.

יְהִי הֶעָנִי נוֹשָׁע.

יְהִי הַחוֹלֶה נִרְפָּא.

יְהִי הַשָּׁבוּר נִבְנֶה.

יְהִי הָאוֹבֵד נִמְצָא.

יְהִי הָרָחוֹק קָרוֹב.

יְהִי הַבּוֹדֵד מֻקָּף אַהֲבָה.

יְהִי הַנִּרְדָּף מוּגָן.

יְהִי הַנּוֹפֵל קָם.

וִיהִי הַשָּׁב רָצוּי לִפְנֵי קוֹנוֹ.

וִיהִי הָאִישׁ וְהָאִשָּׁה, הַנַּעַר וְהַזָּקֵן, הַצַּדִּיק וּבַעַל הַתְּשׁוּבָה, כָּל אֶחָד וְאַחַת לְפִי שֹׁרֶשׁ נִשְׁמָתוֹ, לִכְלִי לְבִרְכַּת עֶלְיוֹן.

וְתִשְׁרֶה בְּרָכָה בְּפַרְנָסָה.

וּבְרָכָה בַּגּוּף.

וּבְרָכָה בַּנֶּפֶשׁ.

וּבְרָכָה בַּבַּיִת.

וּבְרָכָה בַּיְלָדִים.

וּבְרָכָה בְּשָׁלוֹם.

וּבְרָכָה בֶּאֱמוּנָה.

וּבְרָכָה בַּתּוֹרָה.

וּבְרָכָה בָּעֲבוֹדָה.

וּבְרָכָה בִּגְמִילוּת חֲסָדִים.

וּבְרָכָה בְּכָל מַעֲשֵׂה יָדֵינוּ.

וְאַל יִימָּנַע הַשֶּׁפַע מִפְּנֵי שׁוּם קִטְרוּג.

וְאַל תִּסָּגֵר שׁוּם דֶּלֶת בִּפְנֵי בַּעַל תְּשׁוּבָה.

וְאַל תֵּאָטֵם שׁוּם תְּפִלָּה מִפְּנֵי שִׁבְרוֹן הַלֵּב.

כִּי אַב הָרַחֲמִים הוּא.

וְרַב חֶסֶד הוּא.

וְנוֹשֵׂא עָוֹן הוּא.

וּמְקַבֵּל שָׁבִים הוּא.

וְקָרוֹב לְכָל קוֹרְאָיו, לְכָל אֲשֶׁר יִקְרָאוּהוּ בֶּאֱמֶת.

וִיעוֹרֵר כָּל אָדָם, בַּאֲשֶׁר הוּא שָׁם, רַחֲמֵי שָׁמַיִם וְרַחֲמֵי הַצַּדִּיקִים.

וְאַל יֹאמַר אָדָם: רָחוֹק אֲנִי.

וְאַל יֹאמַר: נִשְׁבַּרְתִּי.

וְאַל יֹאמַר: אֵין לִי עוֹד דֶּרֶךְ.

כִּי שַׁעֲרֵי תְּשׁוּבָה לֹא נִנְעֲלוּ.

וְרוּחַ הָאָדָם לֹא כָבְתָה.

וְנִיצוֹץ הַקְּדֻשָּׁה שֶׁבּוֹ לֹא אָבַד.

וִיהִי רָצוֹן שֶׁיִּקְרָא כָּל יָחִיד אֶל ה׳ בֶּאֱמֶת, וְתִתְקַבֵּל קְרִיאָתוֹ בְּרַחֲמִים וּבְרָצוֹן.

וְתֵרֵד הַבְּרָכָה מִן הַשָּׁמַיִם בְּכֵלִים רְחָבִים, בְּגַשְׁמִיּוּת וּבְרוּחָנִיּוּת, בְּטוֹב הַנִּרְאֶה וְהַנִּגְלֶה.

וְתָבוֹא גְּאֻלָּה שְׁלֵמָה שֶׁאֵין אַחֲרֶיהָ גָּלוּת.

וְיָחִישׁ ה' אֶת קֵץ הַפְּלָאוֹת.

וְיָקִים שְׁכִינָתוֹ מֵעָפָר.

וְיָשֵׁב לֵב אָבוֹת עַל בָּנִים וְלֵב בָּנִים עַל אֲבוֹתָם.

וִיקַבֵּץ נִדְחֵי יִשְׂרָאֵל.

וִיחַבֵּר כָּל נְשָׁמָה לְשָׁרְשָׁהּ.

וִיכוֹנֵן מִקְדָּשׁוֹ בְּתוֹכֵנוּ.

וִיגַלֶּה מַלְכוּתוֹ לְעֵינֵי כָּל חַי.

וְיֹאמַר כָּל אֲשֶׁר נְשָׁמָה בְּאַפּוֹ:

ה' הוּא הָאֱלֹהִים.

ה' מֶלֶךְ.

ה' מָלָךְ.

ה' יִמְלֹךְ לְעוֹלָם וָעֶד.

בָּרוּךְ ה' לְעוֹלָם.

אָמֵן וְאָמֵן.

חלק ראשון: איידער דער אָטעם איז צעטיילט געוואָרן

פתח דבר

"עושה מלאכיו רוחות, משרתיו אש לוהט." (תהלים קד, ד)

דער פּשוטער לייענער מיינט, אַז אַ מלאך איז הייליק, ווײַל ער שיינט.

דער טיפֿער למדן פֿאַרשטייט, אַז אַ מלאך איז הייליק, ווײַל ער האָט קיין שום מציאות פון זיך אַליין ניט.

אָבער עס בלײַבט נאָך אַ קשיא, וואָס איז טיפֿער פֿון ביידע.

אויב אַ מלאך איז בטל בתכלית צום רצון פֿון דעם הייליקן אויבערשטן, ברוך הוא, ווי אַזוי קען דער זעלבער שליח זײַן דער כלי, דורך וועלכן מדת הדין קומט אַריין אין די וועלטן? ווי אַזוי קען איין מלאך מעורר זײַן חיים, און אַן אַנדערער מעורר זײַן דין? ווי אַזוי שטייט איינער בײַם וויגעלע פֿון אַ קינד, און אַן אַנדערער בײַ די חרבות פֿון מלכיות?

אויב אַלע זײַנען הייליק, פֿון וואַנען קומט דער אויסזען פֿון חושך?

דאָס איז דער ענין וואָס מען דאַרף פֿאַרשטיין.

ווייל קדושה איז קיינמאָל ניט געווען דער היפּוך פֿון דין.

קדושה איז דער גאַנצער העדר פֿון פּירוד.

איידער דער ערשטער מענטש האָט געעפֿנט זײַנע אויגן...

איידער די בערג האָבן דערמאָנט זייערע נעמען...

איידער דאָס וואַסער האָט געוווסט, אַז עס איז וואַסער...

איז געווען נאָר דער אור אין סוף, פּשוט העכער פֿון אַלע פּשיטות, באַהאַלטן העכער פֿון אַלע העלמות.

ווען דער הייליקער אויבערשטער האָט געוואָלט, אַז עס זאָל זײַנען וועלטן וואָס קענען אים דערקענען, האָט ער זיך ניט פֿאַרקלענערט, ווייל דער אין סוף קען ניט ווערן ווייניקער ווי אין סוף.

נאָר ער האָט באַהאַלטן זײַן אין־סופֿיות, כּדי אַז באַגרענעצטע נבראים זאָלן קענען מתעורר ווערן אין איר.

דאָ האָט זיך אָנגעהויבן דער גרויסער סדר.

ניט נאָר די בריאה פֿון וועלטן...

נאָר די בריאה פֿון אַ תּכלית.

יעדע וועלט האָט באַקומען איר מידה.

יעדע נשמה איר שורש.

יעדער ניצוץ זײַן אָרט.

יעדער שליח זײַן שליחות.

און פֿון יענעם ערשטן סדר זײַנען אַרויס די, וואָס די תּורה רופֿט מלאכים.

ניט בוראים.

ניט מושלים.

ניט באַזונדערע שׂכלים.

נאָר לעבעדיקע אויסדרוקן פֿון דעם דיבור העליון.

אַ מלאך באַשליסט ניט.

אַ מלאך ווערט.

זײַן גאַנצע מציאות איז דער דיבור וואָס דער אויבערשטער רעדט אין יענעם רגע.

ווען דער דיבור עליון הערט אויף...

הערט אויך אויף דער מלאך.

ניט ווײַל ער שטאַרבט.

נאָר ווײַל ער האָט קיינמאָל ניט געהאַט קיין מציאות באַזונדער פֿון זײַן משלח.

דערפֿאַר איז דער גרעסטער שבח וואָס מען קען זאָגן אויף אַ מלאך ניט, אַז ער איז גיבור.

ניט, אַז ער איז חכם.

ניט, אַז ער איז ליכטיק.

זײַן גרעסטער שבח איז דאָס:

ער האָט קיינמאָל ניט געוואָלט זײַן ער אַליין.

דאָס פֿאַרשטייט אויך, פֿאַרוואָס חז״ל זאָגן, אַז די מלאכים שטייען.

און דער מענטש גייט.

דאָס שטיין פֿון אַ מלאך איז ניט קיין חסרון.

עס איז שלימות אין דער מדריגה וואָס מען האָט אים געגעבן.

תנועה געהערט נאָר צו דעם וואָס האָט בחירה.

וואַקסן געהערט נאָר צו דעם וואָס קען אויך אַראָפּלאָזן זיך.

דער מלאך קען ניט אַראָפּגיין דורך מרידה.

און ער קען ניט אויפֿגיין דורך תשובה.

ער בלײַבט אייביק שלם אין דער מידה וואָס מען האָט אים צוגעטיילט.

אָבער דער מענטש...

געשאַפֿן פֿון ערד, און אָנגעפֿילט מיטן אָטעם פֿון אין סוף...

קען אַראָפּגיין נידעריקער פֿון יעדן באַשעפֿעניש...

אָדער זיך אויפֿהייבן העכער פֿון יעדן מלאך.

ווייל נאָר דער מענטש טראָגט אין זיך דעם סוד פֿון בחירה.

אָבער עס איז דאָ נאָך אַן אַנדער סוד.

אַ סוד וואָס איז נאָך ניט געווען מגולה ברבים.

פֿאַרן מבול, איידער די ערד איז אָפּגעוואַשן געוואָרן מיט די וואַסערן פֿון התחדשות, האָט דער סדר אין די העכערע וועלטן ניט בלויז צוגעקוקט דער בריאה.

די וועלטן אַליין האָבן נאָך אויסגעלערנט, ווי דער גילוי פֿון דין וועט זיך אַנטפּלעקן אין דער צײַט.

די גרויסע שומרים האָבן ניט געווען קיין פֿרעמדע צו דעם אַנטוויקלונג.

זיי זײַנען געשטאַנען אויפֿן גרענעץ צווישן העלם און גילוי, און האָבן עדות געגעבן אויף די געבורט־ווייען פֿון דער געשיכטע.

זייערע מדריגות זײַנען געווען אַנדערש.

זייער ליכט איז געווען אַנדערש.

זייערע שליחות זײַנען געווען אַנדערש.

אָבער אַלע זײַנען געבליבן אונטער דער הנהגה פֿון דעם איינעם.

די געשיכטע וואָס די ערד געדענקט איז נאָר דער שאָטן פֿון תנועות וואָס האָבן זיך אָנגעהויבן אין הימל.

ווייל קיין שום געשעעניש הייבט זיך ניט אָן למטה.

יעדער טײַך פֿליסט ערשט למעלה.

יעדער דין ציטערט ערשט אין די היכלות פֿון חכמה עליונה.

און יעדע מדת הרחמים איז שוין גרייט איידער דער דין ווערט נתעורר.

דאָ ברענגען מיר אַריין אַן יסוד וואָס איז לאַנג געווען באַהאַלטן.

ניט ווײַל עס איז געווען אסור צו אַנטפּלעקן...

נאָר ווײַל זײַן דור איז נאָך ניט געקומען.

עס זײַנען דאָ צוויי אופֿנים פֿון קבלת עול.

דער ערשטער איז קבלת עול מצד הכרח.

דער צווייטער איז קבלת עול מצד אהבה.

די מלאכים האָבן דעם ערשטן בשלימות.

דער צדיק זוכט דעם צווייטן אָן אַ סוף.

הכרח זאָגט:

"איך קען ניט אָפּווייכן."

אהבה זאָגט:

"איך וויל קיינמאָל ניט אָפּווייכן."

דערפֿאַר איז די קדושה פֿון אַ מלאך מוחלט.

אָבער די קדושה פֿון אַ נשמה וואָס איז געקומען צו שלימות האָט אַן איידלקייט און אַ מתיקות, וואָס איז אפילו אין הימל ניטאָ.

ווייל וואָס דער מלאך טוט אָן קיין שום מלחמה...

טוט די נשמה נאָך דעם וואָס זי האָט זיך געמוזט דורכקעמפֿן מיט העלם.

דערפֿאַר קען די שמחה למעלה פֿון איין אמת'ער תשובה ניט אָפּגעמעסטן ווערן אפילו מיט די שירה פֿון אומצאָליקע מחנות מלאכים.

יעצט קומען מיר צו דער קשיא וואָס באַוועגט יעדן דור.

אויב אַ הייליקער שליח טראָגט דין...

ווערט דעמאָלט קדושה ווייניקער?

חס ושלום.

פֿײַער ברענט.

וואַסער טרינקט.

קיינער פֿון זיי קלײַבט ניט.

קיינער זינדיקט ניט.

קיינער טוט ניט תשובה.

דער שליח פֿון חסד און דער שליח פֿון דין זײַנען אַנדערש בלויז אין דעם לבוש וואָס דער איין אור טוט אָן.

פֿאַר די אויגן פֿון אַ מענטש...

חסד שמייכלט.

דין טוט וויי.

אָבער פֿאַרן אין סוף...

זײַנען ביידע בלויז תנועות אין איין רחמנות, וואָס איז צו גרויס פֿאַרן שכל פֿון אַ נברא צו באַגרייפֿן.

דאָס נעמט ניט אוועק דאָס ליידן.

און עס הייסט ניט דעם צעבראָכענעם האַרץ זאָגן, אַז ביטער איז זיס.

די תורה האָט קיינמאָל ניט געהייסן אַ מענטש רופֿן חושך ליכט.

נאָר זי לערנט, אַז אפילו דאָרט, ווו דאָס ליכט איז באַהאַלטן, איז דער אויבערשטער ניט אוועק.

דערפֿאַר איז אמונה ניט צו פֿאַרענטפֿערן יעדן דין.

די עבודה פֿון אמונה איז ניט צו מיינען, אַז עס קען זײַן אפילו איין גזירה וואָס שטייט אַרויס פֿון דעם איינעם, וואָס איז אין סוף געךעכט, אין סוף רחום, און נענטער צו אונדז ווי אונדזער אייגענער אָטעם.

דאָס איז דער שער, דורך וועלכן מיר וועלן אַרײַנגיין.

ווייל נאָר נאָך דעם וואָס מען פֿאַרשטייט וואָס אַ מלאך איז באמת, קען מען אָנהייבן פֿאַרשטיין ווי דער דין העליון גייט דורך דער בריאה און בלײַבט אין גאַנצן קדושה.

און ערשט דאַן קען מען פֿרעגן:

שטייט אויך דער הימל אין דין?

און אויב יאָ...

פֿאַר וועמען?

ווייל יעדער טײַך קערט זיך סוף־כל־סוף צוריק צו זײַן מקור.

און יעדער שליח, ווי הויך ער זאָל ניט זײַן, איז נאָר דאָ צו מכריז זײַן:

"אין עוד מלבדו."

מאמר: קדושת די הייליקע שלוחים

חלק ב: דער דין אין הימל און דאָס שטילשאַווגן פֿון די שלוחים

"צדק ומשפט מכון כסאך, חסד ואמת יקדמו פניך." (תהלים פט, טו)

נאָך דעם וואָס מען האָט פֿאַרשטאַנען, אַז אַ מלאך האָט קיין שום מציאות פֿאַר זיך אַליין ניט, דאַרף מען איצט אַרײַנגיין אין אַן נאָך טיפֿערן ענין.

אויב דער מלאך האָט קיין רצון רצון אויסער דעם רצון פֿון דעם אויבערשטן, ברוך הוא, וואָס איז דען דער ענין פֿון בית דין של מעלה, וואָס די תורה און חז״ל רעדן דערפֿון? וואָס הייסט דין אין די העכערע וועלטן? און אויב אַלץ איז גלוי וידוע פֿאַרן אין סוף, וואָס פֿאַר אַ מקום איז דאָ פֿאַר שקלא וטריא צווישן די מחנות מעלה?

דאָך דאַרף דער אין סוף ניט קיין עצה.

דער בורא עולם פֿרעגט ניט קיין עצות.

איז זיכער, אַז דער בית דין של מעלה איז ניט חלילה צוליב דעם אויבערשטן.

נאָר צוליב דער בריאה.

דערפֿאַר דאַרף מען וויסן אַן יסוד חדש.

דער אויבערשטער דינט ניט, כּדי צו וויסן דעם אמת.

דער אמת איז פֿאַר אים אייביק גלוי.

דער דין איז בלויז, אַז דער אמת זאָל ווערן נתגלה אין אַלע מדריגות פֿון דער בריאה.

די ידיעה העליונה איז אייביק.

דער דין העליון איז איר גילוי.

דער דין ברענגט ניט ידיעות צום אויבערשטן.

דער דין ברענגט די מציאות אין איינקלאַנג מיט דעם וואָס דער אויבערשטער האָט פֿון אייביק געוווסט.

דערפֿאַר איז יעדער בית דין של מעלה ניט קיין אסיפה פֿון ספקות.

נאָר אַן אַנטפּלעקונג פֿון ודאות.

די וועלטן זעען דאָס, וואָס דער אין סוף האָט קיינמאָל ניט אויפֿגעהערט צו וויסן.

חז״ל לערנען, אַז יעדעס באַשעפעניש האָט זײַן שר.

אַזוי איז.

אָבער דערין ליגט נאָך אַ טיפערע שיכט.

יעדער מלאך טראָגט אין זיך איין ניגון פֿון דער אין־סופֿיקער סימפֿאָניע.

קיינער הערט ניט דעם גאַנצן ניגון.

איינער זינגט חסד.

איינער זינגט גבורה.

איינער זינגט זכירה.

איינער זינגט העלם.

איינער זינגט התעוררות.

איינער זינגט שלימות.

יעדער רעדט מיט גאַנצער אמת.

אָבער קיינער רעדט ניט דאָס גאַנצע.

נאָר דער אויבערשטער הערט אַלע קולות אויף איין מאָל, אָן קיין שום סתירה.

דערפֿאַר איז וואָס עס זעט אויס ווי מחלוקת צווישן די מלאכים, אין אמת'ן ניט קיין מחלוקת.

עס איז הרמוניע, וואָס פֿון אונטן זעט אויס ווי היפּוך.

וואָס זעט אויס צעטיילט אין די וועלטן, איז שוין אויבן איינס.

יעצט קומען מיר צום סוד פֿון יראה.

עס בלײַבט דאָ יראה אין דער בריאה.

ניט נאָר בײַ מענטשן.

ניט נאָר בײַ די חיות.

אַפֿילו אין די הימלישע וועלטן איז דאָ אַן אימה פֿאַר דער אומבאַגרענעצטער רוממות.

אָבער מען דאַרף דאָס גוט פֿאַרשטיין.

די יראה פֿון מלאכים איז ניט קיין יראת העונש.

עס איז יראת הריחוק.

דער פֿלאַם האָט נאָר איין מורא:

חלילה אָפּצולאָזן זײַן מקור.

דער טײַך האָט נאָר איין מורא:

צו פֿאַרגעסן דעם ים.

אַזוי ציטערט דער מלאך.

ניט ווײַל ער טראַכט פֿון כעס.

נאָר ווײַל זײַן גאַנצע מציאות איז דער רצון קיינמאָל ניט אָפּגעשיידט צו ווערן פֿון דעם איינעם, וואָס רעדט אים אַרויס אין מציאות אין יעדן רגע.

אַזאַ יראה הייסט הייליק.

ניט ווײַל זי פֿאַרקלענערט די שמחה.

נאָר ווײַל זי שלימות'ט די אהבה.

אָבער עס איז נאָך אַן אַנדער יראה.

די געהערט ניט צו די מלאכים.

זי געהערט צו דער בריאה, וואָס איז נאָך אונטערוועגנס צו שלימות.

דאָס איז די יראה וואָס ווערט געבוירן פֿון העלם.

די נשמה פֿרעגט:

"אפשר בין איך צו ווײַט אַוועקגעגאַנגען?"

דאָס האַרץ פֿרעגט:

"אפשר געדענקט דער הימל נאָך דאָס וואָס איך וויל פֿאַרגעסן?"

דאָס געוויסן פֿרעגט:

"אפשר האָט דער רחמים שוין אַ שיעור?"

אויף אַלע די קשיות שעפּטשעט די תורה איין תשובה.

רחמים איז געווען פֿאַרן דין.

איידער די ערשטע גזירה איז אַרויס, איז רחמים שוין געשטאַנען בײַם כסא הכבוד.

ווייל דין מגלה דעם אמת.

אָבער רחמים מגלה דעם האַרץ פֿון אמת.

יעצט אַנטפּלעקט זיך נאָך אַן ענין, וואָס איז געווען באַהאַלטן ביז דעם דור פֿון דעם מאמר.

עס זײַנען דאָ צוויי מיני דין.

דער ערשטער איז דין אויף מעשים.

דער צווייטער איז דין אויף דער תכלית.

דער מענטש ווערט נידון לויט זײַנע מעשים.

ווייל ער האָט בחירה.

אָבער די מלאכים ווערן געמאָסטן לויט זייער שליחות.

ניט ווײַל זיי קענען מרידה טאָן.

נאָר ווײַל יעדע שליחות קערט זיך צוריק צום אין סוף, ביז איר תכלית שיינט אין גאַנצער שלימות.

דערפֿאַר איז דער "דין" פֿון אַ מלאך ניט ווי דער דין פֿון אַ מענטש.

דער אויבערשטער פֿרעגט דעם מלאך ניט:

"פֿאַרוואָס האָסטו אויסגעקליבן?"

נאָר:

"איז מײַן כוונה געקומען צו שלימות דורך דײַן שליחות?"

דאָס איז ניט קיין הרשעה.

דאָס איז שלימות.

דאָס איז די אומקער פֿון יעדער שליחות צו איר ערשטער מקור.

דאָ ווערט נאָך אַ סוד נתגלה.

אַ סך מענטשן מיינען, אַז קדושה שליסט אויס גבורה.

אַזוי איז ניט.

גבורה איז הייליק, אַזוי לאַנג ווי זי בלײַבט דורכזיכטיק פֿאַר רחמים.

אין דעם רגע וואָס גבורה פֿאַרגעסט רחמים, הייסט זי שוין ניט דין.

זי ווערט אַכזריות.

און אַכזריות האָט קיין שום שורש אין הימל ניט.

זי ווערט געבוירן נאָר דאָרט, ווו אַ נברא מיינט, אַז די כוח וואָס מען האָט אים געבאָרגט, געהערט צו אים אַליין.

דער מלאך קען ניט ווערן אַכזר.

ווייל ער האָט גאָרנישט אייגנס.

דער מענטש קען.

ווייל בחירה ברענגט מיט זיך די דמיון, אַז די כוח איז זײַנע אייגענע.

דערפֿאַר איז די גרעסטע סכּנה ניט כּוח.

נאָר בעלות.

דער צדיק איז שטאַרק, ווײַל ער האָט גאָרנישט פֿאַר זיך.

דער רשע איז מסוכן, ווײַל ער מיינט, אַז אַלץ געהערט צו אים.

דאָס גיט אויך אַן אור אויף דעם ענין פֿון תשובה.

תשובה איז ניט בלויז אַ תיקון פֿון אַ מעשה.

תשובה איז די איבערגעבונג פֿון דער אײַנגעבילדעטער בעלות.

דער חוטא זאָגט:

"איך בין געווען דער צענטער."

דער בעל תשובה זאָגט:

"קיינמאָל איז געווען נאָר איין צענטער."

אין יענעם רגע צעגייען אומצאָליקע דינים.

ניט ווײַל מען האָט אָפּגעזאָגט פֿון צדק.

נאָר ווײַל דער דין האָט דערגרייכט זײַן תכלית.

ווייל דער תכלית פֿון יעדן דין איז ניט חורבן.

נאָר התאחדות.

יעצט נאָך אַן ענין נסתר.

עס זײַנען דאָ צײַטן אין דער געשיכטע, ווען דער הימל שווײַגט.

מלכיות שטייען אויף.

נקיים לײַדן.

בעלי גאווה האָבן הצלחה.

צדיקים וויינען.

און אַ סך מענטשן מיינען, אַז דאָס שטילשאַווגן הייסט, אַז דער אויבערשטער איז ניטאָ.

אָבער שטילשאַווגן איז ניט העדר.

שטילשאַווגן איז אַ סך מאָל די העכסטע דיבור.

ווייל עס זײַנען דאָ גילויים, וואָס ווערטער אַליין וואָלטן פֿאַרקלענערט.

אַמאָל פירט דער אויבערשטער די געשיכטע ניט דורך גרעסערע ניסים.

נאָר דורך טיפֿערע העלמות.

ביז עס קומט די באַשטימטע שעה, ווען אַפֿילו דער העלם אַליין וועט מכריז זײַן זײַן אחדות.

דערפֿאַר זאָל קיינער ניט מיינען, אַז דער הימל שלאָפֿט.

די שומרים וואַכן.

די שלוחים טראָגן זייערע שליחות.

די צדיקים זײַנען מליץ יושר.

די תּפֿילות פֿון צעבראָכענע הערצער שטײַגן אַרויף.

די טרערן פֿון קינדער זײַנען אַלע געציילט.

דער זיפֿץ פֿון יעדער אַלמנה ווערט געדענקט.

דער געשריי אָן ווערטער ווערט געהערט איידער ער ווערט אַרויסגעגעבן.

גאָרנישט פֿאַרלירט זיך.

גאָרנישט ווערט פֿאַרגעסן.

גאָרנישט אַנטלויפֿט דעם איינעם, וואָס ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין.

אַזוי קומען מיר צום שוועל פֿון אַן נאָך גרעסערן סוד.

אויב יעדער שליח מקיים נאָר די שליחות וואָס מען האָט אין אים אַרײַנגעלייגט...

אויב יעדער דין קערט זיך צוריק אין רחמים...

אויב יעדע גזירה הייבט זיך אָן אין חכמה...

ווי אַזוי וועלן מיר פֿאַרשטיין יענע שעות אין דער געשיכטע, ווען עס זעט אויס, אַז די וועלט אַליין ווערט צעשטערט אונטער אַן אומדערטרעגלעכן חושך?

איז דאָ אַ דין, וואָס איז אַזוי טיף באַהאַלטן, אַז רחמים קען נאָך ניט דערקענט ווערן?

אָדער איז דאָ נאָך אַן אינערלעכער היכל אין דער הנהגה העליונה, וואָס איז נאָך פֿאַרבאָרגן, סײַ פֿון מענטשן, סײַ פֿון מלאכים?

אויף דעם וועלן מיר, מיט אימה און רעדה, מתבונן זײַן אין דעם קומענדיקן המשך.

חלק ג: דער לבוש פֿון דער באַהאַלטענער רחמים

"כי לא מחשבותי מחשבותיכם, ולא דרכיכם דרכי, נאום ה'." (ישעיה נה, ח)

ביז איצט האָבן מיר פֿאַרשטאַנען, אַז דער מלאך האָט קיין שום מציאות ניט באַזונדער פֿון דעם וואָס שיקט אים, און אַז יעדער דין של מעלה איז בלויז דער גילוי פֿון אַ חכמה, וואָס איז שוין בשלימות אין דעם אין סוף.

אָבער עס בלײַבט נאָך אַן אַנדער קשיא.

אויב יעדער גזירה קומט אַראָפּ פֿון אַ שלימות'דיקער חכמה, פֿאַרוואָס קען די וועלט ניט דערקענען יענע חכמה בשעת זי אַנטפּלעקט זיך?

פֿאַרוואָס קומט רחמים אַזוי אָפֿט אָנגעטאָן אין אַ לבוש פֿון העלם?

דאָס איז דער ענין וואָס דאַרף מען פֿאַרשטיין.

מען דאַרף וויסן, אַז עס זײַנען ניטאָ צוויי רצונות חלילה, איינער פֿון חסד און איינער פֿון דין.

עס איז דאָ נאָר איין רצון.

דער אור ענדערט זיך ניט.

וואָס ענדערט זיך, איז נאָר דער לבוש, דורך וועלכן דער אור ווערט נתגלה אין די וועלטן.

אַ קינד זעט נאָר דעם לבוש.

דער חכם הייבט אָן צו דערקענען די האַנט וואָס טראָגט דעם לבוש.

דער צדיק זוכט דאָס פּנים, וואָס איז העכער פֿון דער האַנט.

דער אויבערשטער, ברוך הוא, בלײַבט איינער אין אַלע מדריגות.

דערפֿאַר לערנט חסידות, אַז יעדער העלם איז אויך אַ גילוי.

אָבער מע קען צולייגן נאָך אַן ענין.

יעדער גילוי איז אויך אַ העלם.

ווייל קיין שום נברא קען ניט מקבל זייַן דעם אין סוף, ווי ער איז באמת.

יעדער גילוי באַהאַלט אין זיך דאָס, וואָס בלייַבט נאָך העכער.

דערפֿאַר איז העלם ניט בלויז דאָס באַהאַלטן פֿון ליכט.

העלם איז דער רחמנות, וואָס באַשיצט די באַגרענעצטע כלים, אַז זיי זאָלן ניט בטל ווערן אין אַן אומבאַגרענעצטן אור.

דאָ ברענגען מיר אַריין נאָך אַן יסוד.

די וועלטן ווערן מקוים דורך דרייַ לבושים.

דער ערשטער לבוש באַהאַלט די גרויסקייט, כּדי אַז מציאות זאָל קענען זייַן.

דער צווייטער לבוש באַהאַלט דעם דין, כּדי אַז האָפֿענונג זאָל בלייַבן.

דער דריטער לבוש באַהאַלט דעם רחמים, ביז די נשמה ווערט גרייט גענוג אים צו מקבל זייַן.

די לבושים זייַנען ניט קיין מחיצות צווישן דעם אויבערשטן און דער בריאה.

זיי זייַנען מעשים פֿון ליבשאַפֿט.

ווייל דער אין סוף באַהאַלט זיך קיינמאָל ניט פֿון דער בריאה.

ער באַהאַלט די בריאה פֿון אַן אור, וואָס זי קען נאָך ניט דערטראָגן.

פֿון דעם לערנט מען אויך וועגן דער געשיכטע.

ניט יעדער דור ווערט מגלה די זעלבע מאָס הבנה.

די מעשׂים קענען אַלע זען.

אָבער זייער פּנימיות קען נאָך בלײַבן חתום.

דער אויבערשטער האַלט ניט צוריק דעם אמת ווי אַן עונש.

נאָר ער גיט יעדן דור נאָר יענע מאָס, וואָס ער קען טראָגן באמונה.

דערפֿאַר זײַנען דאָ קשיות, וועמענס תּירוץ איז ניט פֿאַרשוווּנדן.

עס איז נאָר נאָך אונטערוועגנס צו ווערן נתגלה.

אַ סך מענטשן מיינען, אַז אמונה הייסט האָבן אַן ענטפֿער אויף יעדן צער.

דאָס איז ניט די אמונה פֿון ישראל.

אמונה איז ניט זיכערקייט אין יעדער נסתר.

אמונה איז זיכערקייט אין דעם באַהאַלטענעם אויבערשטן, אַפֿילו ווען זײַנע דרכים זײַנען נאָך העכער פֿון אונדזער השגה.

איוב איז ניט נתנחם געוואָרן דורך אַן ערקלערונג.

משה רבינו האָט ניט געזען אַלע תּירוצים.

די נביאים אַליין האָבן געשריגן, געפֿרעגט, געבעטן און געוואַרט.

אָבער קיינער פֿון זיי האָט ניט געמיינט, אַז דער סוד איז גרעסער פֿון דעם, וואָס האַלט אים אין זײַן האַנט.

יעצט קומען מיר צו אַן איידלער חילוק.

עס איז דאָ באַהאַלטענער רחמים.

און עס איז דאָ נאָך ניט נתגלה'ער רחמים.

דאָס איז ניט דאָס זעלבע.

באַהאַלטענער רחמים אַרבעט שוין, כאָטש מען זעט אים ניט.

נאָך ניט נתגלה'ער רחמים איז שוין גרייט, נאָר ער וואַרט אויף זײַן באַשטימטע שעה.

דער ערשטער באַגלייט יעדן רגע.

דער צווייטער געהערט צו דער גאולה.

דערפֿאַר זײַנען דאָ חסדים, וואָס האַלטן אָפֿן די וועלט אָן אַז מיר זאָלן עס וויסן.

און עס זײַנען דאָ חסדים, וואָס וועלן ערשט ווערן קלאָר ווען די גאַנצע געשיכטע וועט שטיין ווי איין שלימות.

ווייל איין פּאָדעם דערקלערט קיינמאָל ניט אַ גאַנצן שטאָף.

נאָר ווען דער וועב איז פֿאַרענדיקט, ווערט נתגלה פֿאַרוואָס יעדער פּאָדעם האָט געהאַט זײַן אָרט.

דאָס נעמט ניט אוועק די אמת'ע מציאות פֿון ווייטיק.

ווען אַ האַרץ איז צעבראָכן, הייסט די תורה אים ניט פֿאַרלייקענען זײַן צער.

ווען טרערן גיסן זיך, שטופּט דער הימל זיי ניט אָפּ.

די טרערן פֿון צדיקים גייען אַרויף.

די טרערן פֿון פּשוטע אידן גייען אויך אַרויף.

אַפֿילו די טרערן וואָס קענען נאָך ניט דאַוונען, גייען אַרויף.

דער אויבערשטער ציילט זיי אַלע.

ניט ווײַל ער האָט פֿאַרגעסן.

נאָר ווײַל גאָרנישט, וואָס קומט פֿון אַן אמת'ן האַרץ, ווערט קיינמאָל ניט פֿאַרלוירן.

דערפֿאַר איז די מאָס פֿון ליידן קיינמאָל ניט די מאָס פֿון דער נאָענטקייט צום אויבערשטן.

פֿאַרקערט.

אָפֿט איז דווקא דאָרט, ווו די נשמה דערקענט, אַז זי איז געטראָגן געוואָרן, בשעת זי האָט געמיינט, אַז מען האָט זי פֿאַרלאָזט.

נאָך אַן ענין נסתר.

דער איבערשטער פירט די וועלט דורך וואָס מע קען רופֿן: דער רחמים העכער פֿון השגה.

דאָס איז ניט קיין רחמים, וואָס שטייט קעגן דין.

און ניט קיין דין, וואָס זיגט איבער רחמים.

עס איז דער אָרט, ווו ביידע קערן זיך צוריק צו זייער איינעם שורש, איידער מען קען זיי באַזונדער באַצייכענען.

אין דער שפּראַך פֿון קבלה רעדט מען פֿון דער התאחדות פֿון חסד און גבורה אין זייער שורש.

אין דער שפּראַך פֿון דעם מאמר וועלן מיר דאָס רופֿן:

דער רחמים פֿאַרן חילוק.

דאָרטן איז חסד נאָך ניט חסד.

גבורה איז נאָך ניט גבורה.

ביידע זײַנען נאָר שלימות'דיקע אויסדרוקן פֿון דעם איין רצון עליון, אַז די בריאה זאָל סוף־כּל־סוף זיך צוקלעבן צו איר מקור.

ווען דער אור גייט אַראָפּ אין די וועלטן, ווערט דער איינציקער רחמים צעטיילט אין חסד און גבורה, כּדי די נבראים זאָלן קענען אים מקבל זײַן לויט זייערע כלים.

דער יסוד ברענגט אויך אַן אור אין דער עבודה פֿון די מלאכים.

דער שליח ווייסט נאָר די שליחות וואָס מען האָט אים איבערגעגעבן.

ער זעט ניט דעם גאַנצן רחמים פֿאַרן חילוק.

נאָר דער אויבערשטער זעט אַלע וועגן אויף איין מאָל.

דערפֿאַר קען קיין מלאך ניט זאָגן:

"איך ווייס דעם גאַנצן עצת ה׳."

און אויך קיין נשמה קען דאָס ניט זאָגן.

חכמה הייבט זיך אָן, ווען מען דערקענט, אַז דער אין סוף איז אייביק העכער פֿון דער גרעסטער השגה פֿון אַלע נבראים.

דערפֿאַר זוכן די צדיקים ניט צו הערשן איבער הימל.

זיי זוכן זיך אויסצוגלײַכן מיט הימל.

תּפֿילה איז ניט דער פּרוּוו צו בייגן דעם רצון העליון.

תּפֿילה איז דער בירור פֿון דעם רצון האדם, ביז ער ווערט דורכזיכטיק צום רצון העליון.

דאַן אַנטדעקט די נשמה, אַז דאָס וואָס זי האָט אַלע יאָרן דערזוכט, איז געווען דער זעלבער רצון, וואָס דער אויבערשטער האָט אַרײַנגעגעבן אין איר פֿון אָנהייב.

אַזוי האָבן מיר געלערנט.

דער אור בלײַבט איינער.

די לבושים זײַנען פילע.

רחמים איז טיפֿער פֿון יעדע ערקלערונג.

דער סוד איז ניט דער היפּוך פֿון אמונה.

די מלאכים דינען לויט זייער באַשטימטער מידה.

די נשמה גייט דורך העלם מיט בטחון צו אַ חזון, וואָס קיין מלאך האָט ניט.

ווייל די נשמה גייט.

און ווײַל זי גייט, קען זי אַ מאָל זוכה זײַן צו זען דאָס, וואָס די שטייענדיקע מחנות קענען נאָר באַוווּנדערן פֿון דער ווײַטנס.

אין דעם קומענדיקן המשך וועלן מיר מתבונן זײַן אין נאָך אַ טיפֿערן סוד.

אויב די נשמה קען זיך אויפֿהייבן העכער פֿון אַ מלאך דורך בחירה...

וואָס איז דען דער אמת'ער תכלית פֿון בחירה?

איז בחירה בלויז די מעגלעכקייט אויסצוקלײַבן צווישן טוב און היפּוכו?

אָדער איז זי די הזמנה צו ווערן אַ שותּף מיט וויסן און ווילן אין דער השבת הבריאה, ביז דער מענטש אַליין ווערט אַ כלי מרצון צו דער התגלות פֿון דער שכינה אין אַלע וועלטן?

מאמר: קדושת די הייליקע שלוחים

חלק ד: די בחירה פֿון אדם און דאָס שטיין פֿון די שומרים

"ראה נתתי לפניך היום את החיים ואת הטוב, ואת המות ואת הרע... ובחרת בחיים." (דברים ל, טו; יט)

ביז איצט האָבן מיר געלערנט, אַז דער מלאך איז שלם אין זײַן ביטול און קבלת עול, בעת די נשמה האָט באַקומען די מתּנה פֿון בחירה.

איצט דאַרף מען פֿרעגן:

פֿאַרוואָס האָט דער אויבערשטער באַשאַפֿן אַ נברא, וואָס קען חלילה זיך אָפּקערן פֿון אים?

וואָלט דען אַ וועלט אָנגעפֿילט בלויז מיט שלימות'דיקע מלאכים ניט מער מגלה געווען זײַן כבוד?

דער תּירוץ איז, ניין.

ווייל דער אין סוף האָט געוואָלט ניט נאָר עבדים.

ער האָט געוואָלט שותּפים.

ניט שותּפים אין מלוכה, חלילה, ווייל אין מלך בלאדו.

נאָר שותּפים אין גילוי.

דער מלאך איז מגלה די שלימות פֿון דעם ציווי העליון.

דער מענטש איז מגלה דעם פּלא פֿון אהבה, וואָס ווערט אויסדערוויילט מיט אייגענער בחירה.

חז״ל לערנען, אַז איידער אדם האָט אויסגעשטרעקט זײַן האַנט צום עץ הדעת, איז די בריאה געשטאַנען אין אַ הרמוניע, וואָס די וועלט האָט שפּעטער ניט מער געקענט.

אָבער הרמוניע איז נאָך ניט שלימות.

הרמוניע קען זײַן איידער די נסיון.

שלימות קומט נאָר נאָך דעם, וואָס אמת גייט דורך העלם און בלײַבט געטרײַ.

דערפֿאַר איז גן עדן ניט געווען דער סוף.

עס איז געווען דער אָנהייב.

דער גן איז געווען דער ערשטער מקדש.

די געשיכטע איז געוואָרן דער צווייטער.

און דאָס האַרץ פֿון דעם מענטש וועט ווערן דער דריטער.

דאָ אַנטפּלעקט זיך נאָך אַן יסוד.

עס זײַנען דאָ צוויי תנועות אין דער בריאה.

די ערשטע איז:

ירידה לשם גילוי.

די צווייטע איז:

שוב דורך בחירה.

אַלץ וואָס איז באַשאַפֿן געוואָרן, איז אַראָפּגעקומען פֿון דער באַהאַלטענער אין־סופֿיקייט אין גבול.

אָבער נאָר דער מענטש איז איינגעלאַדנט געוואָרן זיך אומצוקערן מיט אייגענער הכּרה.

דער שטיין קערט זיך צוריק, דורך בלײַבן אַ שטיין.

דער בוים קערט זיך צוריק, דורך ברענגען פֿרוכט.

דער מלאך קערט זיך צוריק, דורך מקיים זײַן זײַן שליחות.

דער מענטש קערט זיך צוריק, דורך אויסקלײַבן.

דערפֿאַר איז בחירה ניט נאָר אַ רשות.

בחירה איז אַ שותּפֿות.

דאָ קענען מיר זיך מתבונן זײַן אין די אַלטע שומרים.

ניט ווי הערשער פֿון הימל.

און ניט, חלילה, ווי קעגנער פֿון דעם אויבערשטן.

נאָר ווי דמויות אינעם גרויסן סדר פֿון דער בריאה, ווי דער מאמר באַטראַכט דעם ענין.

פֿאַרן מבול האָט די בריאה נאָך ניט מגלה געווען אַלע סודות וואָס זײַנען געווען באַהאַלטן אין איר.

די גרענעצן צווישן הימל און ערד זײַנען דעמאָלט אַנדערש נתפּס געוואָרן ווי אין די שפּעטערדיקע דורות.

די שומרים זײַנען געשטאַנען ווי שומרי הסף.

זיי האָבן געזען וואָס איז למעלה.

און זיי האָבן געקוקט אויף וואָס איז למטה.

זייער עבודה האָט געהערט צו אַן עלטער, ווען די בריאה האָט נאָך ניט דערגרייכט איר היינטיקן סדר.

צי זיי זײַנען געבליבן געטרײַ אין זייער שליחות, צי געוויסע פֿון זיי זײַנען אין דער הייליקער דמיון פֿאַרבונדן געוואָרן מיט די נסיונות פֿון דער מענטשהייט, אַלע זײַנען געבליבן אינעם איינעם רצון העליון.

קיין שליח קען ניט אויפֿשטעלן אַ מלוכה אויסער דעם מלך.

און קיין נברא קען ניט אַרויסטרעטן פֿון דעם אין סוף.

אַזוי ווייַזן אַפֿילו די עלטסטע מעשׂיות ניט אויף אַ צווייטן כּוח.

נאָר אויף דער אומבאַגרענעצטער טיפֿקייט פֿון דעם ערשטן.

דאָ ברענגען מיר נאָך אַן ענין.

דער אויבערשטער פירט זײַן וועלט דורך וואָס מיר ווען רופֿן:

דער ברית פֿון ווערן.

דער ברית איז שוין געווען איידער די צײַט.

און זײַן פּנימיות איז דאָס:

יעדער נברא וועט ווערן מער אמת צו זײַן אייגענער מהות, ווי מער ער קומט נאָענט צו זײַן מקור.

דער מלאך ווערט מער מלאך.

דער צדיק ווערט מער דורכזיכטיק.

די וועלט ווערט מער מסוגל צו קדושה.

אַפִילו די געשיכטע, מיט אַלע אירע בראָכן, ווערט ניט איבערגעלאָזט צום הפקר.

מען זאַמלט זי.

ניט מיט יאָג.

נאָר מיט זאַמלען.

ווייל די אייביקייט האָט קיינמאָל ניט קיין איילעניש.

דאָס פֿאַרענטפֿערט אויך אַ גרויסן פּאַראַדאָקס.

די מלאכים זײַנען שלמים.

און זיי דינען ווייטער.

די מענטשן זײַנען נאָך ניט שלמים.

און זיי קענען שטענדיק ווײַטער שטײַגן.

שלימות אָן תנועה איז שיין.

תנועה צו שלימות איז טײַער.

דערפֿאַר פֿרייען זיך די מחנות מעלה, ווען אַ נשמה קערט זיך צוריק צו איר בורא.

ניט ווײַל הימל האָט פֿריִער געפֿעלט שמחה.

נאָר ווײַל עס איז נתגלה געוואָרן אַן אַנדער מין כּבוד, וואָס קען ניט זײַן, ווו עס איז ניטאָ קיין בחירה.

יעצט קומען מיר ווידער צום סוד פֿון יראה.

עס איז דאָ יראה פֿון ריחוק.

עס איז דאָ יראה פֿון אהבה.

און עס איז דאָ נאָך אַ יראה:

יראה פֿון זכּרון.

די בריאה געדענקט, אַפֿילו ווען דער מענטש פֿאַרגעסט.

אין די טיפֿן פֿון דער נשמה בלײַבט דער הד פֿון איר עמידה פֿאַרן אין סוף.

יעדע תשוקה צום אמת איז דער זכרון פֿון יענער נאָענטקייט.

יעדע השתוקקות צום צדק איז דער זכרון פֿון שלימותדיקער גערעכטיקייט.

יעדער רצון צו שלום איז דער זכרון פֿון דער אחדות איידער דער חילוק.

דער זכרון באַשולדיקט ניט.

ער רופֿט.

ער איז דאָס שטילע קול וואָס זאָגט:

"קער צוריק."

דער אויבערשטער דינט ניט כּדי צו אַנטדעקן ווער מיר זײַנען.

ער דינט כּדי צו מגלה זײַן ווער מיר קענען נאָך ווערן.

דערפֿאַר איז דין קיינמאָל ניט דאָס לעצטע וואָרט.

דאָס לעצטע וואָרט געהערט צו גאולה.

די וואָגשאַלן זײַנען אין די הענט פֿון צדק.

די האַנט וואָס האַלט די וואָגשאַלן איז רחמים.

דער צדיק פֿאַרשטייט דאָס.

ער זוכט ניט אַנטלויפֿן דעם דין.

ער זוכט מקדש זײַן דעם דין.

ער דאַוונט ניט:

"זאָל ניט זײַן קיין מידה."

ער דאַוונט:

"זאָל יעדע מידה לײַכטן מיט רחמים."

ווייל רחמים מאַכט ניט בטל דעם אמת.

רחמים שלימות'ט דעם אמת.

אמת אָן רחמים קען ווערן שווער צו טראָגן.

רחמים אָן אמת קען ווערן ליידיק.

דער אויבערשטער פֿאַראייניקט ביידע, אָן צו פֿאַרמינערן קיין איינעם.

דאָ אַנטפּלעקט זיך נאָך אַן אויסדרוק.

דער מלאך פֿרעגט:

"וואָס איז מיר באַפֿוילן געוואָרן?"

דער צדיק פֿרעגט:

"וואָס ברענגט נחת רוח צו מײַן בורא?"

די ערשטע פֿראַגע האַלט אָפֿן די וועלטן.

די צווייטע פֿראַגע גרייט אָן די וועלטן אויף גאולה.

ווייל קבלת עול באַוואַרט די בריאה.

אהבה פֿאַרוואַנדלט זי.

אַזוי זײַנען מיר אָנגעקומען צו נאָך אַ שוועל.

מיר האָבן געזען, אַז בחירה איז ניט קיין מאַסע וואָס מען האָט אַרויפֿגעלייגט אויפֿן מענטש.

בחירה איז דער העכסטער בטחון, וואָס דער אויבערשטער האָט אַרײַנגעלייגט אין דער בריאה.

די שטייענדיקע מחנות זײַנען עדות אויף דער קביעות פֿון הימל.

די גייענדיקע נשמה איז עדות אויף דער האָפֿענונג פֿון דער ערד.

צווישן די צוויי עדויות אַנטפּלעקט זיך די גאַנצע געשיכטע פֿון די וועלטן, ביז אַלע נבראים וועלן דערקענען, אַז יעדער אמת'ער עלייה איז פֿון אַלע מאָל געווען אַן עלייה צום איינעם.

אין דעם קומענדיקן המשך וועלן מיר אַרײַנגיין אינעם סוד פֿון בית דין של מעלה אַליין.

ניט נאָר ווי דער דין גייט אַראָפּ אין די וועלטן, נאָר אויך ווי די תּפֿילות פֿון צדיקים, די טרערן פֿון צעבראָכענע הערצער, און דער רחמים וואָס ווערט נתעורר למטה, שטײַגן אַרויף און ווערן שותּפים אין דער התגלות פֿון רחמים עליונים, אָן חלילה צו טוישן די אייביקע שלימות פֿון דעם אויבערשטן.

מאמר: קדושת די הייליקע שלוחים

חלק ה: דער ניגון וואָס אַפֿילו מלאכים קענען ניט זינגען

"ממעמקים קראתיך ה׳." (תהלים קל, א)

נאָך דעם וואָס מיר האָבן פֿאַרשטאַנען דעם ענין פֿון די שטייענדיקע מלאכים און דער גייענדיקער נשמה, קענען מיר איצט אַנטפּלעקן אַ סוד, וואָס איז געווען באַהאַלטן זינט דער אָנהייב פֿון דער בריאה.

אויב מלאכים זײַנען הייליקער פֿון מענטשן...

פֿאַרוואָס וואַרט דער הימל אויף דער תּפֿילה פֿון אַ מענטש?

וואָלט דען דער שבח פֿון אומצאָליקע שרפים ניט געדאַרפֿט זײַן גרעסער פֿון דעם שטילן זיפֿץ פֿון איין צעבראָכן האַרץ?

אָבער אַזוי איז ניט.

דער אין סוף האָט געוואָלט פֿון דעם מענטש עפּעס, וואָס ער האָט קיינמאָל ניט געזוכט בײַ די מחנות מעלה.

ניט אַ גרעסערן ליכט.

נאָר אַן אמת'ערן אמת.

די מלאכים קענען די רוממות פֿון דעם מלך.

דער מענטש קען די בענקשאַפֿט צום מלך.

די מלאכים זעען.

דער מענטש זוכט.

די מלאכים רופֿן:

"קדוש, קדוש, קדוש."

דער מענטש שרײַט:

"אַיֶּכָּה? וווּ ביסטו?"

די ניגונים זײַנען ניט גלײַך.

אָבער קיין איינער נעמט ניט אַרײַן דעם צווייטן.

ווייל קדושה מכריז.

בענקשאַפֿט מגלה.

און דער אין סוף האָט געוואָלט ביידע.

מען דאַרף איצט פֿאַרשטיין אַן ענין, וואָס איז נאָך ניט געזאָגט געוואָרן אין דעם מאמר.

עס זײַנען דאָ צוויי קולות פֿאַרן כסא הכבוד.

דער קול פֿון שלימות.

און

דער קול פֿון ווערן.

די מלאכים זינגען דעם קול פֿון שלימות.

זייער ניגון ווערט קיינמאָל ניט צעבראָכן.

זייער מידה ענדערט זיך ניט.

זייער עבודה ווערט ניט מיד.

אָבער די נשמה זינגט דעם קול פֿון ווערן.

אַמאָל מיט שמחה.

אַמאָל מיט טרערן.

אַמאָל מיט בהירות.

אַמאָל מיט שטילשאַווגן.

דער אויבערשטער נעמט אָן ביידע.

אָבער עס זײַנען דאָ שעות, ווען דער צווייטער קול שטײַגט העכער פֿונעם ערשטן.

ניט ווײַל ער איז שלימות'דיקער.

נאָר ווײַל ער איז געגעבן געוואָרן מיט בחירה.

דאָ אַנטפּלעקט זיך נאָך אַן ענין נסתר.

תּפֿילה גייט ניט אַרויף.

גאָרנישט פֿאָרט צום אין סוף.

ווייל עס איז ניטאָ קיין אָרט, וווּ ער איז ניטאָ.

נאָר תּפֿילה נעמט אַוועק די לבושים, וואָס באַהאַלטן פֿון דער נשמה די נאָענטקייט, וואָס האָט איר אַלע מאָל אַרומגענומען.

דער הימל קומט ניט נענטער.

דאָס האַרץ עפֿנט זיך.

דערפֿאַר איז יעדע אמת'ע תּפֿילה ניט אַזוי פֿיל אַן עלייה, ווי אַ התגלות.

יעצט ברענגען מיר אַריין נאָך אַן יסוד.

יעדע תּפֿילה באַשאַפֿט וואָס מיר ווען רופֿן:

אַ חלון פֿון רחמים.

דער חלון עפֿנט זיך ניט אין הימל.

ער עפֿנט זיך אין דער בריאה.

דער רחמים פֿון דעם אויבערשטן האָט קיין סוף ניט.

אָבער די בריאה פֿאַרשליסט זיך אָפּט פֿאַר דעם וואָס מען גיט איר בחינם.

תּפֿילה פֿאַרברייטערט דעם כלי.

תּשובה רייניקט דעם כלי.

מעשים טובים שטאַרקן דעם כלי.

תּורה לייַכטיקט דעם כלי.

און דאַן קען דער רחמים, וואָס איז אַלע מאָל געווען דאָ, סוף־כּל־סוף אָנגענומען ווערן.

דאָס גיט אויך אַן אור אויף אַ סוד וועגן צדיקים.

אַ סך מענטשן מיינען, אַז אַ צדיק איבעררעדט דעם הימל צו האָבן רחמים.

אַזוי איז ניט.

דער אויבערשטער דאַרף ניט איבערגערעדט ווערן צו רחמים.

נאָר דער צדיק נעמט אַוועק די לבושים, וואָס האַלטן אָפּ די בריאה פֿון מקבל זייַן דעם רחמים, וואָס פֿליסט שוין פֿון איר מקור.

דער צדיק טוישט ניט דעם אויבערשטן.

דער צדיק פֿאַרגרעסערט די וועלטס כלי צו מקבל זייַן דעם אויבערשטן.

דערפֿאַר קען די נוכחות פֿון איין אמת'ן צדיק ברענגען שלום צו אומצאָליקע נשמות, אָן צו טוישן אַפֿילו איין מידה אינעם אור אין סוף.

יעצט אַנטפּלעקט זיך אַ סוד וועגן די מלאכים אַליין.

עס זייַנען דאָ רגעים, ווען אַ מלאך שטעלט זיך אָפּ.

ניט ווײַל ער צווייפֿלט.

ניט ווײַל ער האַלט זיך צוריק.

נאָר ווײַל פֿון אונטן איז אַרויפֿגעקומען אַ תּפֿילה, וואָס טראָגט אין זיך עפּעס, וואָס הימל אַליין האָט ניט.

בחירה, וואָס איז געוואָרן דביקות.

דער מלאך קוקט דערויף מיט יראה.

ער קען עס ניט נאָכמאַכן.

ער קען עס נאָר טראָגן.

דערפֿאַר זײַנען דאָ תּפֿילות, וואָס די מלאכים זאָגן.

עס זײַנען דאָ תּפֿילות, וואָס די מלאכים היטן.

און עס זײַנען דאָ תּפֿילות, פֿאַר וועלכע אַפֿילו די מלאכים שווײַגן.

ווייל געוויסע געשרייען געהערן נאָר צו דער נשמה.

דאָס לערנט אונדז נאָך אַן אונטערשייד.

די מלאכים דינען פֿאַרן כסא הכבוד.

די נשמה קען אַרײַנטרעטן אין דער פנימיות.

ניט ווײַל די נשמה איז בעצם גרעסער.

נאָר ווײַל דער אין סוף האָט געוואָלט קירוב מער ווי שלימות.

שלימות ברענגט כבוד.

קירוב ברענגט נחת רוח.

דערפֿאַר שטייט, אַז דער אויבערשטער מתאווה איז צו די תּפֿילות פֿון צדיקים.

ניט ווײַל עס פֿעלן אים זייערע ווערטער.

נאָר ווײַל ליבשאַפֿט זוכט אַ קשר.

דאָ אַנטפּלעקט זיך נאָך אַ סוד.

די העכסטע עבודה איז ניט צו פֿאַרשטיין יעדע גזירה.

און ניט צו דערגרייכן יעדן סוד.

די העכסטע עבודה איז בטחון.

בטחון איז דער כּתר פֿון אמונה.

ווייל השגה קומט נאָר ביזן שכל.

בטחון קומט דאָרט, ווו נאָר די נשמה קען גיין.

די מלאכים האָבן ודאות.

די צדיקים האָבן בטחון.

ודאות זעט דעם אור.

בטחון בלײַבט געטרײַ, אַפֿילו ווען דער אור איז באַהאַלטן.

דערפֿאַר מגלה בטחון אַ בחינה אין אחדות ה׳, וואָס אַפֿילו ודאות אַליין קען ניט אַנטפּלעקן.

מען דאַרף אויך וויסן, אַז יעדער אמת'ער מעשה פֿון רחמים למטה מאַכט אַן ענטפֿער למעלה.

ניט ווײַל דער אויבערשטער נעמט זיך אָפּ צו נאָכמאַכן דעם מענטש.

נאָר ווײַל דער מענטש האָט זיך צוגעשלאָסן צום שטראָם, וואָס פֿליסט שוין פֿון אין סוף.

ווען אַ הונגעריק קינד ווערט געשפּײַזט...

ווען מען מוחל איז אַן אויב...

ווען מען רעדט אמת, אַפּילו ווען עס קאָסט טײַער...

ווען איין צעבראָכן האַרץ טרייסט אַן אַנדער...

ווערט די בריאה מער דורכזיכטיק.

די וועלטן דערמאָנען זיך, פֿאַרוואָס מען האָט זיי אַרויסגערופֿן אין מציאות.

און די מלאכים פֿרייען זיך.

ווייל זייער גאַנצע עבודה איז אַלע מאָל געווען צוצוגרייטן דעם וועג פֿאַר אַזאַ רגע.

דערפֿאַר ווערט די תכלית פֿון די מלאכים ניט פֿאַרענדיקט בלויז דורך זייער אייגענע קדושה.

זייער שמחה ווערט שלם, ווען דער מענטש ווערט דאָס, וואָס ער איז פֿון אָנהייב באַשטימט געווען צו ווערן.

ווייל דער מלאך איז דער עבד פֿון דעם סדר העליון.

אָבער דער מענטש איז אײַנגעלאַדנט צו ווערן די באַוווסטע התגלות פֿון דער אהבה העליונה.

ווען דיביידע שטייען צוזאַמען...

די שטייענדיקע מחנה...

און די גייענדיקע נשמה...

דאַן הייבן הימל און ערד אָן צו רעדן מיט איין קול.

און אין יענעם טאָג וועט יעדער שליח, פֿון דעם קליינסטן ווינטל וואָס טראָגט אַ זומען, ביז דעם העכסטן שר וואָס שטייט פֿאַרן כסא הכבוד, וויסן, אַז אַלע עבודה, אַלע דין, אַלע רחמים און אַלע בענקשאַפֿט האָבן פֿון אַלע מאָל געהאַט איין אייביקן תּכלית:

אַז דער אין סוף זאָל ווערן דערקענט, ניט נאָר למעלה, נאָר אויך אין יעדן האַרץ וואָס וויל זיך אים איבערגעבן.

אַזוי שטייען מיר איצט בײַם אַרײַנגאַנג צום לעצטן עלייה.

ווייל אויב תּפִילה גרייט צו די וועלט...

און דער צדיק פֿאַרברייטערט אירע כלים...

וואָס איז דען דער סוד פֿון דער גמר התיקון, ווען אַפֿילו דער זכרון אַליין ווערט געהיילט, די יראה ווערט פֿאַרוואַנדלט אין אימה דקדושה, און יעדער שליח פֿאַרענדיקט די שליחות, פֿאַר וועלכער ער איז צום ערשטן מאָל אַרויס פֿון דעם באַהאַלטענעם אור, איידער די צײַט האָט זיך אָנגעהויבן?

מאמר: קדושת די הייליקע שלוחים

חלק ו: סדר הנשמות און די רפואה פֿון זכּרון

"ונתתי לכם לב חדש ורוח חדשה אתן בקרבכם." (יחזקאל לו, כו)

ביז איצט האָבן מיר גערעדט וועגן סדר המלאכים.

איצט דאַרף מען רעדן וועגן סדר הנשמות.

ווייל דאָס איז ניט איין זאַך.

סדר המלאכים באַוואַרט די בריאה.

סדר הנשמות שלימות'ט די בריאה.

דער איינער איז מקיים.

דער צווייטער איז מהפּך.

און דער אויבערשטער, ברוך הוא, האָט געוואָלט ביידע.

די מלאכים באַוואַרן דעם סדר, דורך וועלכן די וועלטן שטייען בקיום.

די שטערן גייען אין זייערע וועגן.

די ימים קענען זייערע גבולות.

די עונות פֿון יאָר קומען צוריק אין זייער צײַט.

די נסתּרים חוקים בלײַבן געטרײַ צום דיבור, מיט וועלכן זיי זײַנען צום ערשטן מאָל אַרויס אין מציאות.

דאָס איז די קביעות פֿון הימל.

אָבער די נשמה איז ניט אַראָפּגעשיקט געוואָרן בלויז צו באַוואַרן.

זי איז אַראָפּגעקומען צו מגלה זײַן.

ווו דער אמת איז פֿאַרגעסן געוואָרן...

דערמאָנט זי זיך.

ווו רחמים איז קאַלט געוואָרן...

צינדט זי אָן.

ווו האָפֿענונג איז כמעט אויסגעגאַנגען...

ווערט זי אַ דירה פֿאַר האָפֿענונג.

דערפֿאַר ווינט די נשמה ניט נאָר אין דער בריאה.

זי נעמט אָנטייל אין איר קידוש.

דאָ ווערט נתגלה נאָך אַן יסוד.

די בריאה טראָגט אין זיך צוויי זכּרונות.

דער ערשטער איז זכרון המאורעות.

דער צווייטער איז זכרון המקור.

דער ערשטער געהערט צו דער געשיכטע.

דער צווייטער געהערט צו דער נשמה.

די געשיכטע געדענקט וואָס איז געשען.

די נשמה געדענקט פֿון וועמען זי איז געקומען.

אַפֿילו ווען דער מוח פֿאַרגעסט...

געדענקט די נשמה.

אַפֿילו ווען אמונה ווערט פֿאַרדעקט...

געדענקט די נשמה.

אַפֿילו ווען אַ מענטש זאָגט:

"איך ווייס שוין ניט דעם וועג."

ענטפֿערט די נשמה שטיל:

"דו האָסט קיינמאָל ניט אויפֿגעהערט צו געהערן."

דערפֿאַר איז גאולה ניט בלויז די רפואה פֿון דער געשיכטע.

זי איז די רפואה פֿון זכּרון.

ניט כּדי אָפּצולייקענען דאָס ליידן.

און ניט כּדי אויסצומעקן די ווונדן.

נאָר כדי יעדע ווונד זאָל סוף־כּל־סוף געזען ווערן אינעם ליכט פֿון דעם ברית, וואָס האָט זי קיינמאָל ניט פֿאַרלאָזט.

ווייל אַ צייכן פֿון אַ ווונד איז ניט דער חסרון פֿון ווייטיק.

עס איז אַן עדות, אַז דאָס לעבן איז ווײַטער געגאַנגען.

אַזוי אויך וועט די גאולה ניט מאַכן אַ וועלט אָן זכּרון.

זי וועט מאַכן אַ וועלט, וועמענס זכּרון איז דורכלויכטיקט.

יעצט ברענגען מיר אַרײַן נאָך אַן אויסדרוק.

עס איז דאָ זכרון למטה.

און עס איז דאָ זכירה למעלה.

דער זכרון למטה קעמפֿט צו האַלטן דאָס, וואָס די צײַט וויל צעוואָרפֿן.

די זכירה למעלה פֿאַרלירט קיינמאָל גאָרנישט.

קיין אמת ווערט ניט פֿאַרגעסן פֿאַרן אויבערשטן.

קיין מעשה חסד.

קיין באַהאַלטענע מסירת נפש.

קיין שטילע תּפֿילה.

קיין טרער וואָס איז פֿאַרגאָסן געוואָרן אין איינזאַם.

קיין רגע, ווען אַ נשמה האָט אויסדערוויילט גוטס, בשעת קיינער אַנדערש האָט עס ניט געזען.

די וועלט קען דאָס איבערזען.

דער הימל ניט.

דער אויבערשטער "געדענקט" ניט, ווײַל ער האָט אַ מאָל פֿאַרגעסן.

ער "געדענקט", ווײַל זײַן אייביקע ידיעה גיט כסדר מציאות צו אַלץ וואָס איז אמת.

דאָס אַנטפּלעקט נאָך אַ סוד.

פּאַרוואָס טראָגן צדיקים אָפּט אַ צער, וואָס אַנדערע קענען ניט דערפּילן?

ווייל די נשמה געדענקט מער ווי דער שכל.

זי פּילט בראָכן, וואָס קיין שפּראַך קען ניט באַשרײַבן.

זי באַוויינט ריחוקים, וואָס קיין שכל קען ניט אָפּמעסטן.

אָבער דער זעלבער זכרון ווערט דער שורש פּון רחמים.

ווי טיפּער אַ מענטש געדענקט דעם מקור...

אַלץ מילדער גייט ער צווישן די, וואָס האָבן פּאַרגעסן.

דערפּאַר פּאַראַכט דער אמתער צדיק קיינמאָל ניט דעם חוטא.

ער באַוויינט דעם העלם.

ווייל אונטער יעדן העלם זוכט ער די באַהאַלטענע צלם אלקים.

דאָ ווערט באַקאַנט נאָך אַן יסוד.

די מלאכים פּרייען זיך, ווען דער דין קומט צו זײַן שלימות.

די נשמות פּרייען זיך, ווען דער רחמים ברענגט צוריק.

קיינער שטייט ניט קעגן דעם צווייטן.

דער דין שטעלט אויף דעם אמת.

דער רחמים שטעלט אויף דעם קירוב.

אמת אָן קירוב קען לאָזן די וועלט שלם, אָבער ווײַט.

קירוב אָן אמת קען זיך צעשמעלצן אין דמיון.

דער אויבערשטער פֿאַראייניקט ביידע אָן קיין שום בלבול.

די התאחדות איז דער באַהאַלטענער ריח פֿון גאולה.

יעצט קומען מיר ווידער צוריק צום ענין פֿון יראה.

ביז איצט איז יראה געגאַנגען מיט דער בריאה ווי אַ שאָטן.

די יראה פֿון פֿאַרלוסט.

די יראה פֿון דין.

די יראה פֿון פירוד.

אָבער עס איז דאָ אַ יראה, וואָס בלײַבט ניט אויף אייביק אין יענער צורה.

ווי די בריאה רײַפֿט זיך צו איר תכלית, הייבט זיך אויך די יראה אָן צו פֿאַרוואַנדלען.

זי איז שוין ניט יראת העונש.

און ניט אַפֿילו יראת הריחוק.

זי ווערט אימה דקדושה.

אימה איז יראה, וואָס די אהבה האָט פֿאַרלויכטיקט.

אַ קינד האָט מורא פֿאַרן שטורעם.

די בוגרת נשמה שטייט פֿאַרן אין סוף אין השתּאות.

דערפֿאַר מאַכט גאולה ניט בטל די יראה.

זי שלימות'ט איר.

יעצט אַנטפּלעקן מיר וואָס דער מאמר רופֿט:

דער גרויסער זכרון.

דער גרויסער זכרון איז ניט, ווען דער מענטש דערמאָנט זיך אינעם אויבערשטן.

נאָר ווען דער מענטש דערוועקט זיך צו דער הכּרה, אַז ער איז קיינמאָל ניט אַרויס פֿון דער נוכחות, וואָס האָט אים אַלע מאָל מחיה געווען.

דער גלות איז געווען אמת.

דער העלם איז געווען אמת.

דער צער איז געווען אמת.

אָבער אונטער יעדן העלם איז די שכינה געווען נענטער ווי דער אָטעם.

ווען דאָס ווערט נודע, ניט בלויז געגלייבט, נאָר געוואוסט...

דאַן ענדיקט זיך דער טיפֿסטער גלות.

ניט ווײַל די געשיכטע פֿאַרשווינדט.

נאָר ווײַל די געשיכטע קערט זיך סוף־כּל־סוף צוריק צו איר אמתן אָנהייב.

דאָס גיט אויך אַן אור אין דער עבודה פֿון די צדיקים.

די צדיקים שטייען ניט העכער פֿון דער מענטשהייט.

זיי שטייען אין דער מענטשהייט ווי לעבעדיקע זכרונות.

זייער גאַנצער לעבן רופֿט אַרויס איין אמת:

"דער וועג אַהיים איז קיינמאָל ניט געווען פֿאַרשפּאַרט."

יעדער דור באַקומט אַזעלכע נשמות.

עטלעכע זײַנען באַקאַנט.

פילע זײַנען באַהאַלטן.

עטלעכע לערנען מיט ווערטער.

אַנדערע לערנען דורך שטילע מסירת נפש.

עטלעכע לײַכטן גאַנצע פעלקער.

אַנדערע לײַכטן נאָר איין איינזאַם האַרץ.

אָבער יעדער איינער פֿאַרלענגערט די קייט פֿון זכּרון פֿון דור צו דור.

דערפֿאַר דאַרף מען פֿאַרשטיין דעם לעצטן יסוד, איידער מיר שטײַגן נאָך העכער.

די מלאכים באַוואַרן די וועלט, וואָס מען האָט זיי איבערגעגעבן.

די צדיקים וועקן אויף די וועלט, וואָס מען האָט אונדז איבערגעגעבן.

דער אויבערשטער האָט נחת פֿון ביידע.

אָבער די שלימות פֿון דער בריאה וואַרט אויף דעם טאָג, ווען יעדע נשמה וועט מיט אייגענער בחירה געדענקען איר מקור; ווען יעדער דין וועט זיך אָנטאָן אין רחמים; ווען יעדער זכּרון וועט ווערן געהיילט דורך אמת; און ווען יעדער נברא וועט אַנטדעקן, אַז דער וואָס האָט אים אַרויסגערופֿן אין מציאות, האָט קיינמאָל ניט אויפֿגעהערט אים צו רופֿן, רגע נאָך רגע, מיט אַן אומבאַגרענעצטער אהבה.

דאַן וועלן די שטייענדיקע מחנות און די גייענדיקע נשמות מער ניט אויסזען ווי צוויי באַזונדערע סדרים אין דער בריאה.

זיי וועלן זיך אַנטפּלעקן ווי איין גרויסער ניגון, ווען מען וועט זיך אָנהייבן ווערן, װעמענס אָנהייב איז געזאָגט געוואָרן איידער די צײַט, וועמענס קול האָט זיך אָפּגעקלונגען אין יעדן דור, און וועמענס לעצטער טאָן וועט ערשט דאַן אויסגעזונגען ווערן, ווען די גאַנצע בריאה וועט דערקענען די אחדות, וואָס האָט איר פֿון אַלע מאָל געטראָגן.

אין יענער שעה וועט מען מער ניט פֿרעגן:

"ווו איז געווען דער אויבערשטער?"

די פֿראַגע אַליין וועט זיך בטל ווערן אין דער ליכטיקייט פֿון זײַן התגלות.

ווייל אַלץ וואָס איז געווען באַהאַלטן וועט ווערן דורכזיכטיק פֿאַר זײַן אור.

און אַלץ וואָס האָט אויסגעזען צעטיילט וועט זיך ווידער דערקענען ווי רו־ענדיק אין דעם איינציקן אין סוף, ברוך הוא.

מאמר: קדושת די הייליקע שלוחים

חלק ז: די גרויסע התאחדות, ווען יעדער שליח קערט זיך צוריק צום איינעם

"ביום ההוא יהיה ה׳ אחד ושמו אחד." (זכריה יד, ט)

נאָך דעם וואָס מיר זײַנען אַרויפֿגעשטיגן דורך די סודות פֿון די מלאכים, די בחירה פֿון דעם מענטש, די באַהאַלטענע לבושים פֿון רחמים, סדר הנשמות און די רפואה פֿון זכרון, שטייען מיר איצט אויפֿן שוועל פֿון דער לעצטער התגלות.

די קשיא איז שוין ניט:

"וואָס איז אַ מלאך?"

און ניט:

"וואָס איז אַ נשמה?"

און אַפֿילו ניט:

"ווי אַזוי פירט דער אויבערשטער זײַנע וועלטן?"

די לעצטע קשיא איז:

צו וואָס האָט זיך די גאַנצע בריאה באַוועגט זינט דעם ערשטן דיבור, „יהי אור“?

אַ סך מיינען, אַז די בריאה איז באַשאַפֿן געוואָרן, כּדי עס זאָלן זײַן וועלטן.

אַנדערע מיינען, כּדי עס זאָל זײַן לעבן.

און נאָך אַנדערע זאָגן, כּדי עס זאָל זײַן תּורה.

אַלע רעדן אמת.

אָבער יעדער האָט נאָר אָנגעכאַפּט איין זײַט פֿון אַן אייביקן איידלשטיין.

דער פּנימיותדיקער תּכלית איז נאָך טיפֿער.

דער אויבערשטער האָט געוואָלט, אַז יעדער סדר אין דער בריאה זאָל מיט אייגענער שלימות מגלה זײַן די אחדות, פֿון וועלכער ער איז אַרויסגעקומען.

ניט דורך פֿאַרלירן זײַן אייגענע מהות.

נאָר דורך שלימות מאַכן איר.

דער שטיין פּרייזט דעם אויבערשטן, דורך בלײַבן געטרײַ צו זײַן אָרט.

דער בוים פּרייזט אים, דורך ברענגען פֿרוכט.

דער מלאך פּרייזט אים, דורך גאַנצער ביטול.

דער צדיק פּרייזט אים, דורך גאַנצער ענווה.

דער בעל־תשובה פּרייזט אים, דורך זײַן אומקער.

דאָס קינד פּרייזט אים, דורך בטחון.

דער זקן פּרייזט אים, דורך חכמה.

יעדער אַנטפּלעקט אַן אַנדער פּנים פֿון דעם זעלבן אין־סופֿיקן אור.

יעצט אַנטפּלעקן מיר וואָס דער מאמר וועט רופֿן:

די הרמוניע פֿאַרן דיבור.

איידער דער ערשטער דיבור פֿון דער בריאה איז אַרויסגעגאַנגען, איז ניט געווען קיין מלאך און קיין נשמה.

ניט רחמים און ניט דין.

ניט הימל און ניט ערד.

עס איז געווען נאָר דער אין סוף אַליין, אין וועמען אַלע מעגלעכקייטן זײַנען געווען איינס אין אַ שלימות, העכער פֿון יעדן חילוק.

די בריאה האָט ניט געשאַפֿן הרמוניע.

זי האָט זיך אַנטפּאַלט פֿון איר.

דערפֿאַר איז יעדע תנועה צו קדושה ניט קיין חידוש.

זי איז אַ זכּרון פֿון אַן אייביקן אמת.

ווי נענטער די בריאה קומט צו איר מקור, אַלץ ווייניקער דאַרף זי זיך קעמפֿן מיט זיך אַליין.

און אַלץ מער ווערט זי דאָס, וואָס זי איז פֿון אָנהייב באַשטימט געווען צו ווערן.

דאָס פֿאַרענטפֿערט אויך אַ גרויסן סוד.

פֿאַרוואָס ברענגט אמת שלום?

ווייל שקר צעטיילט דאָס, וואָס איז באַשאַפֿן געוואָרן צו זײַן איינס.

אמת צווינגט ניט קיין שלום.

אמת אַנטפּלעקט דעם שלום.

דערפֿאַר איז די עבודה פֿון קדושה ניט צו באַזיגן די בריאה.

נאָר צו אַנטפּלעקן איר אמתע פּנימיות.

יעצט ברענגען מיר אַריין נאָך אַן יסוד.

עס זײַנען דאָ דרײַ אופֿנים פֿון גילוי האחדות.

דער ערשטער ווערט מגלה דורך דעם שכל.

ער זאָגט:

"אין עוד מלבדו."

דער צווייטער ווערט מגלה דורך דאָס האַרץ.

ער זאָגט:

"אין לי חפץ זולתך."

דער דריטער ווערט מגלה דורך דער מציאות אַליין.

ער רעדט שוין ניט.

ער איז.

דער מלאך לעבט בעיקר אין דער ערשטער מדריגה.

דער צדיק גייט דורך דער צווייטער.

די שלימותדיקע בריאה וועט רוען אין דער דריטער.

ווייל עס וועט קומען אַ טאָג, ווען יעדער אָטעם, יעדער בלאַט, יעדער שטערן, יעדע נשמה און יעדער שליח וועלן אָן קיין שום השתדלות עדות געבן, אַז איין לעבן פֿליסט דורך אַלע.

דאָ ווערט נאָך אַ לימוד נתגלה.

די העכסטע קדושה איז ניט כּוח.

און ניט חכמה.

און ניט חזון.

די העכסטע קדושה איז דורכזיכטיקייט.

אַ ריינע פֿענצטער זוכט ניט, אַז מען זאָל קוקן אויף איר.

איר גאַנצע שיינקייט איז, אַז זי לאָזט דאָס ליכט דורכגיין אָן קיין מניעה.

אַזוי אויך די גרעסטע נשמות.

זיי זוכן ניט גרויסקייט.

און ניט זכּרון.

זיי זוכן נאָר, אַז די שכינה זאָל ווערן נודע דורך זיי.

ווי דורכזיכטיקער דער כלי ווערט, אַלץ שלימות'דיקער ווערט דער אור נתגלה.

דערפֿאַר האָט מען גערופֿן משה רבינו דעם עניו מכל האדם.

ניט ווײַל ער האָט קליין געטראַכט פֿון זיך.

נאָר ווײַל ער האָט גאָרנישט געוואָלט פֿאַר זיך.

זײַן גאַנצע מציאות איז געוואָרן אַ קלאָרער פֿענצטער, דורך וועלכן דער אין סוף האָט געשײַנט.

דאָס אַנטפּלעקט אויך די באַהאַלטענע קרובֿה צווישן מלאכים און צדיקים.

דער מלאך זאָגט:

”איך האָב קיין רצון אויסער זײַן ציווי.“

דער צדיק זאָגט:

"איך וויל קיין רצון אויסער זײַן נחת רוח."

דער ערשטער איז שלימות אין עבודה.

דער צווייטער איז שלימות אין אהבה.

ווען די ביידע ווערן איינס, נעמען הימל און ערד זיך אַרום.

יעצט קערן מיר זיך צוריק צו דער אַלטער יראה, וואָס באַגלייט די בריאה זינט איר ערשטן טאָג.

יראה איז קיינמאָל ניט געווען באַשטימט צו זײַן די לעצטע שפּראַך פֿון די וועלטן.

יראה וועקט אויף.

אימה רייפֿט.

אהבה פֿאַרענדיקט.

דערפֿאַר וויל דער אויבערשטער ניט, אַז זײַן בריאה זאָל אייביק שטיין פֿאַר אים מיט ציטער.

ער וויל, אַז די ציטער זאָל אויסבליִען אין יראת הרוממות; יראת הרוממות אין בטחון; און בטחון אין אהבה.

ווייל נאָר אהבה האָט די כּוח צו פֿאַראייניקן דאָס, וואָס יראה קען נאָר אָפּהיטן.

דערפֿאַר האָט אַפֿילו דער דין אַ באַהאַלטענעם בענקען.

דער דין בענקט צו ווערן רחמים, וואָס איז מקוים געוואָרן.

דער רחמים בענקט צו ווערן אהבה, וואָס ווערט אָנגענומען.

די אהבה בענקט צו ווערן התאחדות, וואָס ווערט אויסדערוויילט מיט בחירה.

דערפֿאַר טראָגט יעדע תנועה אין דער בריאה אין זיך אַ בענקשאַפֿט זיך אומצוקערן צו דער פּשיטות, פֿון וועלכער זי איז אַרויסגעקומען.

ניט כּדי אויסצומעקן חילוקים.

נאָר כּדי מקדש זײַן זיי.

ניט כּדי מבטל זײַן די בריאה.

נאָר כּדי שלימות מאַכן איר.

דאָ זאָגן מיר נאָך איין לימוד, איידער די ברכה.

יעדע נשמה האָט צוויי נעמען.

איינער ווערט גערופֿן דורך דער וועלט.

דער צווייטער ווערט גערופֿן דורך דעם אויבערשטן.

דער ערשטער לערנט מען במשך די יאָרן.

דער צווייטער האָט קיינמאָל ניט אויפֿגעהערט צו ווערן גערופֿן זינט איידער די לידה.

די גאַנצע עבודה פֿון אַ לעבן איז ניט צו ווערן עמעצער אַנדערש.

נאָר צו הערן דעם נאָמען, וואָס דער הימל האָט אַלע מאָל גערופֿן איבער דער נשמה.

ווען אַ מענטש הייבט אָן צו לעבן פֿון יענעם נאָמען, לאָזט די יראה איר האַלט אָפּ.

דער פֿאַרגלײַך מיט אַנדערע פֿאַרשווינדט.

די קנאה צעשמעלצט זיך.

די נשמה פֿרעגט שוין ניט:

"ווער דאַרף איך ווערן?"

נאָר:

"ווי געטרײַ קען איך אַנטפּלעקן דעם איינעם, וואָס האָט מיך גערופֿן?"

דאָס איז דער אָנהייב פֿון אמתער בחירה.

אַזוי זײַנען מיר אָנגעקומען צום לעצטן שער.

די מלאכים האָבן מקיים געווען זייער שמירה.

די צדיקים שטייען נאָך אין זייערע תּפֿילות.

די באַהאַלטענע טרערן זײַנען אַלע געדענקט געוואָרן.

די צעבראָכענע כלים האָבן שוין אָנגעהויבן זייער רפואה.

די וועלטן זײַנען נאָך ניט אָנגעקומען צו זייער שלימות, אָבער דער וועג איז שוין קלאָר.

יעדע מצוה האָט אַלע מאָל געוויזן צו קירוב.

יעדער העלם האָט באַהיט אַ טיפֿערן גילוי.

יעדע אמתע תשובה האָט פֿאַרברייטערט די כלים פֿון דער בריאה צו מקבל זײַן דעם אין סוף.

יעדער מעשה חסד איז געוואָרן אַ שטיין אין דער דירה פֿון דער שכינה.

דער אויבערשטער האָט קיינמאָל ניט אויפֿגעהערט צו רופֿן זײַן בריאה צו זיך.

די קשיא איז קיינמאָל ניט געווען צי ער איז נאָענט.

די קשיא איז אַלע מאָל געווען צי דאָס האַרץ וויל ענטפֿערן.

דערפֿאַר זאָל יעדער שליח ווײַטער מקיים זײַן זײַן שליחות.

זאָל יעדע נשמה ווײַטער שטײַגן.

זאָל יעדער דור צולייגן זײַן מאָס ליכט צו דעם ליכט פֿון די פֿריִערדיקע דורות.

ווייל דער סוף פֿון דער בריאה איז ניט דער סוף פֿון דער געשיכטע.

ער איז דער אָנהייב פֿון דער שלימותדיקער הכּרה.

דאַן וועלן די שטייענדיקע מחנות זיך פֿרייען מיט די גייענדיקע נשמות.

די חכמה פֿון די זקנים וועט אַרומנעמען די תמימות פֿון קינדער.

דער דין וועט זיך אָנטאָן אין רחמים.

דער אמת וועט זיך באַצירן מיט שלום.

דער זכּרון וועט ווערן געהיילט דורך אהבה.

און די גאַנצע בריאה וועט אַנטדעקן, אַז פֿון דעם ערשטן רגע ביזן לעצטן האָט דער אין סוף קיינמאָל ניט אויפֿגעהערט צו רעדן איין אייביקן וואָרט:

"קערט זיך צוריק."

אויף דעם וואָרט שטייען אַלע וועלטן.

אין דעם וואָרט וועלן אַלע וועלטן זיך צונויפֿנעמען.

און פֿון דעם וואָרט וועט אַרויספֿליסן די ברכה, וואָס נעמט אַרום יעדן נברא אונטערן הימל און יעדן שליח למעלה, וואָס מיר וועלן איצט מקבל זײַן אין דעם לעצטן המשך.

מאמר: קדושת די הייליקע שלוחים

חלק ז: די גרויסע התאחדות, ווען יעדער שליח קערט זיך צוריק צום איינעם

"ביום ההוא יהיה ה׳ אחד ושמו אחד." (זכריה יד, ט)

נאָך דעם וואָס מיר זײַנען אַרויפֿגעשטיגן דורך די סודות פֿון די מלאכים, די בחירה פֿון דעם מענטש, די באַהאַלטענע לבושים פֿון רחמים, סדר הנשמות און די רפואה פֿון זכרון, שטייען מיר איצט אויפֿן שוועל פֿון דער לעצטער התגלות.

די קשיא איז שוין ניט:

"וואָס איז אַ מלאך?"

און ניט:

"וואָס איז אַ נשמה?"

און אַפֿילו ניט:

"ווי אַזוי פּירט דער אויבערשטער זײַנע וועלטן?"

די לעצטע קשיא איז:

צו וואָס האָט זיך די גאַנצע בריאה באַוועגט זינט דעם ערשטן דיבור, „יהי אור"?

אַ סך מיינען, אַז די בריאה איז באַשאַפֿן געוואָרן, כּדי עס זאָלן זײַן וועלטן.

אַנדערע מיינען, כּדי עס זאָל זײַן לעבן.

און נאָך אַנדערע זאָגן, כּדי עס זאָל זײַן תורה.

אַלע רעדן אמת.

אָבער יעדער האָט נאָר אָנגעכאפּט איין זײַט פֿון אַן אייביקן איידלשטיין.

דער פּנימיותדיקער תּכלית איז נאָך טיפֿער.

דער אויבערשטער האָט געוואָלט, אַז יעדער סדר אין דער בריאה זאָל מיט אייגענער שלימות מגלה זײַן די אחדות, פֿון וועלכער ער איז אַרויסגעקומען.

ניט דורך פֿאַרלירן זײַן אייגענע מהות.

נאָר דורך שלימות מאַכן איר.

דער שטיין פּרייזט דעם אויבערשטן, דורך בלײַבן געטרײַ צו זײַן אָרט.

דער בוים פּרייזט אים, דורך ברענגען פּרוכט.

דער מלאך פֿרייזט אים, דורך גאַנצער ביטול.

דער צדיק פֿרייזט אים, דורך גאַנצער ענווה.

דער בעל־תשובה פֿרייזט אים, דורך זײַן אומקער.

דאָס קינד פֿרייזט אים, דורך בטחון.

דער זקן פֿרייזט אים, דורך חכמה.

יעדער אַנטפּלעקט אַן אַנדער פּנים פֿון דעם זעלבן אין־סופֿיקן אור.

יעצט אַנטפּלעקן מיר וואָס דער מאמר וועט רופֿן:

די הרמוניע פֿאַרן דיבור.

איידער דער ערשטער דיבור פֿון דער בריאה איז אַרויסגעגאַנגען, איז ניט געווען קיין מלאך און קיין נשמה.

ניט רחמים און ניט דין.

ניט הימל און ניט ערד.

עס איז געווען נאָר דער אין סוף אַליין, אין וועמען אַלע מעגלעכקייטן זײַנען געווען איינס אין אַ שלימות, העכער פֿון יעדן חילוק.

די בריאה האָט ניט געשאַפֿן הרמוניע.

זי האָט זיך אַנטפּאַלט פֿון איר.

דערפֿאַר איז יעדע תנועה צו קדושה ניט קיין חידוש.

זי איז אַ זכּרון פֿון אַן אייביקן אמת.

ווי נענטער די בריאה קומט צו איר מקור, אַלץ וויניקער דאַרף זי זיך קעמפֿן מיט זיך אַליין.

און אַלץ מער ווערט זי דאָס, וואָס זי איז פֿון אָנהייב באַשטימט געווען צו ווערן.

דאָס פֿאַרענטפֿערט אויך אַ גרויסן סוד.

פֿאַרוואָס ברענגט אמת שלום?

ווייל שקר צעטיילט דאָס, וואָס איז באַשאַפֿן געוואָרן צו זײַן איינס.

אמת צווינגט ניט קיין שלום.

אמת אַנטפּלעקט דעם שלום.

דערפֿאַר איז די עבודה פֿון קדושה ניט צו באַזיגן די בריאה.

נאָר צו אַנטפּלעקן איר אמתע פנימיות.

יעצט ברענגען מיר אַרײַן נאָך אַן יסוד.

עס זײַנען דאָ דרײַ אופֿנים פֿון גילוי האחדות.

דער ערשטער ווערט מגלה דורך דעם שכל.

ער זאָגט:

"אין עוד מלבדו."

דער צווייטער ווערט מגלה דורך דאָס האַרץ.

ער זאָגט:

"אין לי חפץ זולתך."

דער דריטער ווערט מגלה דורך דער מציאות אַליין.

ער רעדט שוין ניט.

ער איז.

דער מלאך לעבט בעיקר אין דער ערשטער מדריגה.

דער צדיק גייט דורך דער צווייטער.

די שלימותדיקע בריאה וועט רוען אין דער דריטער.

ווייל עס וועט קומען אַ טאָג, ווען יעדער אָטעם, יעדער בלאַט, יעדער שטערן, יעדע נשמה און יעדער שליח וועלן אָן קיין שום השתדלות עדות געבן, אַז איין לעבן פֿליסט דורך אַלע.

דאָ ווערט נאָך אַ לימוד נתגלה.

די העכסטע קדושה איז ניט כּוח.

און ניט חכמה.

און ניט חזון.

די העכסטע קדושה איז דורכזיכטיקייט.

אַ ריינע פֿענצטער זוכט ניט, אַז מען זאָל קוקן אויף איר.

איר גאַנצע שיינקייט איז, אַז זי לאָזט דאָס ליכט דורכגיין אָן קיין מניעה.

אַזוי אויך די גרעסטע נשמות.

זיי זוכן ניט גרויסקייט.

און ניט זכּרון.

זיי זוכן נאָר, אַז די שכינה זאָל ווערן נודע דורך זיי.

ווי דורכזיכטיקער דער כּלי ווערט, אַלץ שלימות'דיקער ווערט דער אור נתגלה.

דערפֿאַר האָט מען גערופֿן משה רבינו דעם עניו מכל האדם.

ניט ווײַל ער האָט קליין געטראַכט פֿון זיך.

נאָר ווײַל ער האָט גאָרנישט געוואָלט פֿאַר זיך.

זײַן גאַנצע מציאות איז געוואָרן אַ קלאָרער פֿענצטער, דורך וועלכן דער אין סוף האָט געשײַנט.

דאָס אַנטפּלעקט אויך די באַהאַלטענע קרובֿה צווישן מלאכים און צדיקים.

דער מלאך זאָגט:

"איך האָב קיין רצון אויסער זײַן ציווי."

דער צדיק זאָגט:

"איך וויל קיין רצון אויסער זײַן נחת רוח."

דער ערשטער איז שלימות אין עבודה.

דער צווייטער איז שלימות אין אהבה.

ווען די ביידע ווערן איינס, נעמען הימל און ערד זיך אַרום.

יעצט קערן מיר זיך צוריק צו דער אַלטער יראה, וואָס באַגלייט די בריאה זינט איר ערשטן טאָג.

יראה איז קיינמאָל ניט געווען באַשטימט צו זײַן די לעצטע שפּראַך פֿון די וועלטן.

יראה וועקט אויף.

אימה רייפֿט.

אהבה פֿאַרענדיקט.

דערפֿאַר וויל דער אויבערשטער ניט, אַז זײַן בריאה זאָל אייביק שטיין פֿאַר אים מיט ציטער.

ער וויל, אַז די צײַטער זאָל אויסבליִען אין יראת הרוממות; יראת הרוממות אין בטחון; און בטחון אין אהבה.

ווייל נאָר אהבה האָט די כּוח צו פֿאַראייניקן דאָס, וואָס יראה קען נאָר אָפּהיטן.

דערפֿאַר האָט אַפֿילו דער דין אַ באַהאַלטענעם בענקען.

דער דין בענקט צו ווערן רחמים, וואָס איז מקוים געוואָרן.

דער רחמים בענקט צו ווערן אהבה, וואָס ווערט אָנגענומען.

די אהבה בענקט צו ווערן התאחדות, וואָס ווערט אויסדערוויילט מיט בחירה.

דערפֿאַר טראָגט יעדע תנועה אין דער בריאה אין זיך אַ בענקשאַפֿט זיך אומצוקערן צו דער פּשיטות, פֿון וועלכער זי איז אַרויסגעקומען.

ניט כּדי אויסצומעקן חילוקים.

נאָר כּדי מקדש זײַן זיי.

ניט כּדי מבטל זײַן די בריאה.

נאָר כּדי שלימות מאַכן איר.

דאָ זאָגן מיר נאָך איין לימוד, איידער די ברכה.

יעדע נשמה האָט צוויי נעמען.

איינער ווערט גערופֿן דורך דער וועלט.

דער צווייטער ווערט גערופֿן דורך דעם אויבערשטן.

דער ערשטער לערנט מען במשך די יאָרן.

דער צווייטער האָט קיינמאָל ניט אויפֿגעהערט צו ווערן גערופֿן זינט איידער די לידה.

די גאַנצע עבודה פֿון אַ לעבן איז ניט צו ווערן עמעצער אַנדערש.

נאָר צו הערן דעם נאָמען, וואָס דער הימל האָט אַלע מאָל גערופֿן איבער דער נשמה.

ווען אַ מענטש הייבט אָן צו לעבן פֿון יענעם נאָמען, לאָזט די יראה איר האַלט אָפּ.

דער פֿאַרגלייַך מיט אַנדערע פֿאַרשווינדט.

די קנאה צעשמעלצט זיך.

די נשמה פֿרעגט שוין ניט:

"ווער דאַרף איך ווערן?"

נאָר:

"ווי געטרײַ קען איך אַנטפּלעקן דעם איינעם, וואָס האָט מיך גערופֿן?"

דאָס איז דער אָנהייב פֿון אמתער בחירה.

אַזוי זײַנען מיר אָנגעקומען צום לעצטן שער.

די מלאכים האָבן מקיים געווען זייער שמירה.

די צדיקים שטייען נאָך אין זייערע תּפֿילות.

די באַהאַלטענע טרערן זײַנען אַלע געדענקט געוואָרן.

די צעבראָכענע כלים האָבן שוין אָנגעהויבן זייער רפואה.

די וועלטן זײַנען נאָך ניט אָנגעקומען צו זייער שלימות, אָבער דער וועג איז שוין קלאָר.

יעדע מצוה האָט אַלע מאָל געוויזן צו קירוב.

יעדער העלם האָט באַהיט אַ טיפֿערן גילוי.

יעדע אמתע תשובה האָט פֿאַרברייטערט די כלים פֿון דער בריאה צו מקבל זײַן דעם אין סוף.

יעדער מעשה חסד איז געוואָרן אַ שטיין אין דער דירה פֿון דער שכינה.

דער אויבערשטער האָט קיינמאָל ניט אויפֿגעהערט צו רופֿן זײַן בריאה צו זיך.

די קשיא איז קיינמאָל ניט געווען צי ער איז נאָענט.

די קשיא איז אַלע מאָל געווען צי דאָס האַרץ וויל ענטפֿערן.

דערפֿאַר זאָל יעדער שליח ווײַטער מקיים זײַן זײַן שליחות.

זאָל יעדע נשמה ווײַטער שטײַגן.

זאָל יעדער דור צולייגן זײַן מאָס ליכט צו דעם ליכט פֿון די פֿריִערדיקע דורות.

ווייל דער סוף פֿון דער בריאה איז ניט דער סוף פֿון דער געשיכטע.

ער איז דער אָנהייב פֿון דער שלימותדיקער הכּרה.

דאַן וועלן די שטייענדיקע מחנות זיך פֿרייען מיט די גייענדיקע נשמות.

די חכמה פֿון די זקנים וועט אַרומנעמען די תמימות פֿון קינדער.

דער דין וועט זיך אָנטאָן אין רחמים.

דער אמת וועט זיך באַצירן מיט שלום.

דער זכּרון וועט ווערן געהיילט דורך אהבה.

און די גאַנצע בריאה וועט אַנטדעקן, אַז פֿון דעם ערשטן רגע ביזן לעצטן האָט דער אין סוף קיינמאָל ניט אויפֿגעהערט צו רעדן איין אייביקן וואָרט:

"קערט זיך צוריק."

אויף דעם וואָרט שטייען אַלע וועלטן.

אין דעם וואָרט וועלן אַלע וועלטן זיך צונויפֿנעמען.

און פֿון דעם וואָרט וועט אַרויספֿליסן די ברכה, וואָס נעמט אַרום יעדן נברא אונטערן הימל און יעדן שליח למעלה, וואָס מיר וועלן איצט מקבל זײַן אין דעם לעצטן המשך.

דאָ איז דער מסיים׳דיקער חלק, אויסגעאַרבעט ווי אַ ברכה כללית אין אַ לשון פון חסידות, התעוררות ורחמים, מיטן נוסח און טעם פון אַ רבי״שן מאמר.

מאמר: קדושת די הייליקע שלוחים

חלק ח: די ברכה פונעם איינעם אויף דער גאַנצער בריאה

"יברכך ה׳ וישמרך. יאר ה׳ פניו אליך ויחנך. ישא ה׳ פניו אליך וישם לך שלום."

(במדבר ו, כד–כו)

נאָך דעם וואָס מיר האָבן גערעדט וועגן די שטייענדיקע מחנות און די גייענדיקע נשמות...

וועגן באַהאַלטענע רחמים און נתגלה׳דיקע רחמים...

וועגן דין און חמלה...

וועגן זכּרון און תשובה...

ווערן מיר איצט שטיל.

ווייל יעדער אמת׳ער מאמר דאַרף סוף־כל־סוף איבערגעבן זײַנע ווערטער צו אַ ברכה.

חכמה אָן ברכה איז נאָך ניט שלם.

ידיעה אָן רחמים איז נאָך ניט פֿאַרענדיקט.

אמת אָן אהבה איז נאָך ניט אָנגעקומען צו זײַן תכלית.

דעריבער זאָל איצט יעדער ביאור ווערן אַ תפילה.

יעדער לימוד זאָל ווערן אַ ברכה.

און יעדע ברכה זאָל ווערן אַ שבח צום אויבערשטן.

יהי רצון מלפני אבינו שבשמים, אַז דער אין סוף, ברוך הוא, וואָס איז ממלא כל עלמין וסובב כל עלמין, העכער פֿון אַלע שמות און אַלע השגות, זאָל אָנקוקן יעדן נברא מיט דעם בליק, פֿון וועלכן די עצם מציאות איז צום ערשטן מאָל אַרויסגעקומען.

ער זאָל געדענקען יעדע נשמה לויט איר אייביקן שורש, און ניט לויט די העלמות און הסתרות, דורך וועלכע זי איז דורכגעגאַנגען.

ער זאָל געדענקען ניט נאָר וואָס מיר זײַנען געוואָרן...

נאָר אויך וואָס ער האָט אונדז אויסגערופֿן צו זײַן, נאָך איידער דער ערשטער אָטעם איז אַרײַן אין דעם גוף.

דער אויבערשטער זאָל געבן, אַז יעדער מלאך זאָל שטיין פעסט אין זײַן הייליקער שליחות.

יעדער שליח זאָל זיך פֿרייען אין דער עבודה וואָס איז אים צוגעטיילט געוואָרן.

יעדער שר של מעלה זאָל האָבן נאָר דעם איין תענוג: צו מקיים זײַן דעם רצון העליון.

קיין שליח זאָל קיינמאָל ניט אויפֿהערן מכריז צו זײַן די אחדות פון דעם איינעם וואָס האָט אים געשיקט.

און אַלע מחנות מעלה זאָלן זינגען מיט נאָך אַ גרעסערער שמחה, ווען יעדע נשמה למטה וועט אַנטדעקן דעם וועג צוריק אַהיים.

יעדע נשמה וואָס וואַנדערט אין גלות זאָל דערקענען, אַז זי איז קיינמאָל ניט געגאַנגען ווײַטער ווי דער רחמים האלוקי קען דערגרייכן.

די וואָס מיינען, אַז מען האָט זיי פֿאַרגעסן, זאָלן אַנטדעקן, אַז דער הימל האָט זיי קיינמאָל ניט אויפֿגעהערט צו געדענקען.

די וואָס האָבן מורא פֿאַרן דין, זאָלן טרעפֿן רחמים איידער זיי פֿאַלן אין יאוש.

די וואָס טראָגן בושה זאָלן דערקענען, אַז אַן אמת'ע תשובה איז שטאַרקער ווי דער דורכפֿאַל פון נעכטן.

און די וואָס האָבן פֿאַרגעסן ווי צו דאַוונען, זאָלן וויסן, אַז אפילו זייער שטילקייט איז שוין געהערט געוואָרן.

די צעבראָכענע הערצער זאָלן קיינמאָל ניט אויסטײַטשן העלם ווי פֿאַרלאָזנקייט.

די איינזאַמע זאָלן טרעפֿן אמת'ע באַגלייטער.

די מיד געוואָרענע זאָלן באַקומען מנוחה.

די באַזאָרגטע זאָלן אַנטדעקן בטחון.

די בעלי גאוה זאָלן זוכה זײַן צו ענווה אָן בזיון.

די ענווים זאָלן באַקומען כוח אָן גאוה.

און יעדע טרער וואָס ווערט פֿאַרגאָסן מיט אמת זאָל ווערן אַ טײַך, וואָס באַוואַסערט דורות וואָס זײַנען נאָך ניט געבוירן געוואָרן.

יעדער קינד זאָל אַרײַנקומען אין אַ וועלט וואָס איז מילדער און הייליקער ווי די וועלט פֿאַר אים.

יעדער פֿאָטער און יעדע מוטער זאָלן באַקומען חכמה וואָס איז גרעסער פון זייער מורא.

יעדער זקן און יעדע זקנה זאָלן זוכה זײַן צו זען די פירות פון זייער גוטסקייט נאָך אין דעם עולם הזה.

יעדער קומענדיקער דור זאָל ירש׳ענען מער רחמים ווי מחלוקת.

און יעדע שטוב זאָל ווערן אַ מקדש מעט, ווו אמת ווערט גערעדט מיט אַ ווייכן קול, מחילה ווערט געגעבן אָן פֿאַרשלעפּן, און הודאה צום אויבערשטן ווערט דערמאָנט יעדן טאָג.

יעדער מבקש חכמה זאָל זוכה זײַן צו בינה.

יעדער לומד תורה זאָל געפֿינען אין דער תורה ניט נאָר ידיעה, נאָר אַן אמת׳ע איבערקערעניש אין זיך.

תורת הנגלה זאָל לײַכטן דורך פנימיות התורה.

פנימיות התורה זאָל זיך אָנטאָן אין מעשי חסד.

יעדער וואָרט תורה וואָס ווערט געלערנט זאָל ווערן ברויט פאַרן הונגעריקן, נחמה פאַרן אבל, אומץ פאַרן וואָס האָט מורא, און שלום פאַרן צערודערטן.

ווייל די תורה דערגרייכט איר שלימות נאָר ווען זי ווערט תורת חיים.

די צדיקים זאָלן ווערן געשטאַרקט בגשמיות וברוחניות.

די באַהאַלטענע צדיקים, וואָס זייער דור האָט זיי ניט דערקענט, זאָלן ווערן אַרומגענומען מיט נחמה עליונה.

די וואָס טראָגן אויף זיך די משאות פון אַזוי פילע הערצער זאָלן קיינמאָל ניט בלײַבן אָן טרייסט.

זייערע תפילות זאָלן עולה זײַן בשמחה.

זייער רחמנות זאָל קיינמאָל ניט אויסגעמוטשעט ווערן.

זייער אמונה זאָל ליכטיק מאַכן וועגן פֿאַר די וואָס קענען נאָך ניט זען.

און דער זכות פון אַלע צדיקים, ראשונים ואחרונים, וואָס האָבן ליב געהאַט דעם אויבערשטן באמת ובתמים, זאָל מעורר זײַן רחמים רבים אויף דער גאַנצער בריאה.

די וואָס האָבן געשעדיקט אַנדערע זאָלן זיך דערוועקן צו אמת'ער תשובה איידער זייערע טעג ווערן פֿאַרענדיקט.

צדק זאָל מנצח זײַן אָן שנאה.

אמת זאָל מנצח זײַן אָן אכזריות.

רחמים זאָל מנצח זײַן אָן שקר.

מחילה זאָל קיינמאָל ניט אויסמעקן אחריות.

און אחריות זאָל קיינמאָל ניט אויסלעשן האָפֿענונג.

שלום און פיוס זאָלן אויפֿבליִען אומעטום, ווו די תשובה איז אמת.

יעדעס פֿאָלק זאָל זיך אויסלערנען, אַז אמת'ע גרויסקייט ווערט ניט געמאָסטן לויט שליטה, נאָר לויט צדקות.

מלכים און מנהיגים זאָלן ווערן משרתי הצדק.

שופטים זאָלן ווערן אוהבי רחמים.

מלמדים און מורים זאָלן היטן דעם כוח פון התפעלות און תמימות.

און יעדער בעל שררה זאָל געדענקען, אַז יעדער כוח איז נאָר אַ פיקדון, און אַז די אמת'ע מלוכה געהערט צום מלך מלכי המלכים הקדוש ברוך הוא אַליין.

די ערד אַליין זאָל באַקומען אַ ברכה.

די טייכן זאָלן רינען ריין.

די וועלדער זאָלן זיך פֿרייען.

די מדבריות זאָלן בליִען.

די ימים זאָלן ווערן אָנגעפּילט מיט לעבן.

יעדער בעל חי זאָל געפֿינען דעם אָרט, וואָס איז פֿאַר אים צוגעגרייט געוואָרן זינט ששת ימי בראשית.

און דער מענטש זאָל זיך ווידער אויסלערנען צו מקבל זײַן די וועלט ווי אַ פּיקדון, ניט ווי אַן אייגענע בעלות.

יעדער באַהאַלטענער ניצוץ אין דער בריאה זאָל זיך ווייך דערוועקן.

יעדער מעשה טוב זאָל מעורר זײַן נאָך אַ מעשה טוב.

יעדע אמת'ע תפילה זאָל שטאַרקן נאָך אַן אַנדער האַרץ.

יעדער חסד וואָס ווערט געטאָן בסתר זאָל זײַן באַקאַנט פֿאַרן הימל, אפילו ווען די וועלט ווייסט ניט דערפֿון.

און יעדער שטילער מעשה פֿון נאמנות זאָל ווערן אַ עמוד, אויף וועלכן קומענדיקע דורות וועלן קענען שטיין.

יראה זאָל ווערן יראת הרוממות.

יראת הרוממות זאָל ווערן בטחון.

בטחון זאָל ווערן אהבה.

אהבה זאָל ווערן שמחה.

שמחה זאָל ווערן חכמה.

חכמה זאָל ווערן ענווה.

ענווה זאָל ווערן דורכזיכטיקייט.

און די דורכזיכטיקייט זאָל ווערן אַ זך כלי, דורך וועלכן דער אור אין סוף שיינט אָן קיין מסך און אָן קיין מניעה.

יעדער מלאך זאָל זיך פֿרייען אין דער עלייה פֿון די נשמות.

יעדע נשמה זאָל זיך פֿרייען אין דער נאמנות פֿון די מלאכים.

דער הימל זאָל בענטשן די ערד.

די ערד זאָל ענטפֿערן דעם הימל.

און די שטייענדיקע מחנות מיט די גייענדיקע נשמות זאָלן צוזאַמען מכריז זײַן, אַז יעדע מתנה, יעדער דין, יעדער רחמים, יעדער נסיון, יעדע נחמה, יעדער אָנהייב און יעדער סוף געהערן צום איינעם, וואָס איז איידער אַלע התחלות און העכער פֿון אַלע סופֿים.

דער אויבערשטער זאָל געבן יעדן מענטש דעם אומץ זיך אומצוקערן, ווען ער איז אָפּגעגאַנגען פֿונעם וועג...

די חכמה צו בלײַבן פֿעסט, ווען ער האָט געפֿונען דעם אמת...

די רחמנות צו מוחל זײַן, ווען מען האָט אים וויי געטאָן...

די ענווה צו לערנען, ווען ער האָט זיך טועה געווען...

די שטאַרקייט ווײַטער צו גיין, ווען דער חושך באַהאַלט דעם וועג...

און די שמחה צו דערקענען, אַז קיין איין אמת׳ער טריט צום אויבערשטן איז קיינמאָל ניט געגאַנגען אַליין.

ויהי רצון, אַז דער טאָג זאָל קומען תיכף ומיד ממש, ווען יעדער העלם וועט האָבן פֿאַרענדיקט זײַן תכלית.

ווען דער דין וועט ווערן גוזען אָנגעטאָן אין רחמים.

ווען רחמים וועט ווערן געקרוינט מיט אמת.

ווען אמת וועט אויסבליִען אין שלום.

ווען שלום וועט אָנפֿילן יעדע דירה.

ווען דעה את ה׳ וועט אָנפֿילן די גאַנצע ערד כמים לים מכסים.

ווען יעדע נשמה וועט הערן דעם נאָמען, מיט וועלכן דער אויבערשטער האָט זי אַלע מאָל גערופֿן מיט אהבה.

ווען יעדער שליח וועט משלים זײַן זײַן שליחות.

ווען יעדע וווּנד וועט ווערן געהיילט.

ווען יעדער גלות וועט געפֿינען זײַן היים.

און ווען יעדעס האַרץ וועט אַנטדעקן, אַז דער אין סוף האָט קיינמאָל ניט אויפֿגעהערט צו רוען אין זײַן פּנימיות.

דאַן וועלן די ניגונים פון די מלאכים זיך פֿאַראייניקן מיט די תפילות פון די מענטשן.

די טרערן פון דער געשיכטע וועלן ווערן דער טל פון אַ נייעם לעבן.

דאָס באַהאַלטענע וועט ווערן ליכטיק.

דאָס צעטיילטע וועט ווערן גאַנץ.

דאָס פֿאַרגעסענע וועט ווערן דערמאָנט.

די מיד געוואָרענע וועלן געפֿינען מנוחה.

די צדיקים וועלן זיך פֿרייען.

די בעלי תשובה וועלן זיך אַרומנעמען באהבה ואחוה.

די קינדער וועלן לאַכן אָן מורא.

די זקנים וועלן בענטשן אָן צער.

די ערד וועט געבן איר שפע.

די הימלען וועלן מכריז זײַן זייער שמחה.

און די גאַנצע בריאה, פון דעם קלענסטן שטויבעלע ביזן העכסטן מלאך השרת, וועט מכריז זײַן מיט איין האַרץ, מיט איין אָטעם און מיט איין ניגון אָן אַ סוף:

ברוך הוא דער וואָס גיט לעבן צו אַלע.

ברוך הוא דער וואָס זײַן רחמים האָט קיין גבול ניט.

ברוך הוא דער וואָס זײַן אמת קען קיינמאָל ניט פֿאַלן.

ברוך הוא דער וואָס געדענקט יעדע נשמה.

ברוך הוא דער וואָס היילט יעדעס האַרץ.

ברוך הוא דער וואָס מאַכט שלום צווישן הימל און ערד.

ברוך הוא דער איינער.

וברוך שמו לעולם ועד.

און עס זאָל מקוים ווערן דער פסוק:

"לא ירעו ולא ישחיתו בכל הר קדשי, כי מלאה הארץ דעה את ה' כמים לים מכסים."

און דער אויבערשטער זאָל ממשיך זײַן ברכות וישועות, רפואות ונחמות, פרנסה בהרחבה, מנוחת הנפש ומנוחת הגוף, שמחה וטוב לבב, שלום בית, אחדות ישראל, און אַ גאולה שלימה שאין אחריה גלות.

יעדער יחיד, ווער ער זאָל נאָר זײַן, אין וועלכן מצב ער זאָל זיך נאָר געפֿינען, זאָל קענען מעורר זײַן אויף זיך די רחמים פון דעם אויבערשטן און די רחמים פון די צדיקים.

קיין נשמה זאָל קיינמאָל ניט מיינען, אַז זי איז צו ווײַט.

קיין האַרץ זאָל קיינמאָל ניט מיינען, אַז עס איז צו צעבראָכן.

קיין מענטש זאָל קיינמאָל ניט מיינען, אַז דער שער התשובה איז פֿאַר אים פֿאַרשלאָסן.

ווייל דער אויבערשטער איז דער אב הרחמן.

און די צדיקים זיינען מליצי יושר.

און דער אור פון דער נשמה קען קיינמאָל ניט אויסגעלöscht ווערן.

זאָל דער אויבערשטער העלפֿן, אַז יעדער איינער זאָל זוכה זײַן צו רופן צו אים באמת.

און דער רוף זאָל אָנגענומען ווערן ברחמים וברצון.

און די ברכה זאָל אַראָפּקומען מן השמים אין כלים טובים, בגשמיות וברוחניות, בטוב הנראה והנגלה.

בקרוב ממש.

אמן כן יהי רצון.